
כדורגל: נערי ישראל בשערי אירופה
פוסטר: אודי אשש
גולף: העונקים חובטים בכדור הקטן
מאמריקה: SHOW כדורסל של הטובים בעול
HARLEM
WIZARDS
אשפי הרלם
מול
כוכבי ניו־יורק
★ 13.5 אשדוד
★ 14.5 ירושלים
★ 15.5 יד־אליהו
★ 16.5 קבוץ גת
★ 17.5 עפולה
★ 18.5 מעלה ארומים
★ 19.5 צפת
כרטיסים ניתן להשיג תל־אביב:

פוסט מורטום

בית"ר נתניה של סוף עונת 87' אינה זקוקה לניתוח שלאחר המוות ■ במקרה שלה הכתובת זועקת מעל הקיר: הקירבה המאיימת ל־100 שערי חובה, 24 הפסדים (נכון לעכשיו), 5 מאמנים בעונה אחת, 33 שחקנים ששותפו במאבקי הליגה וחוב של כ־150 אלף דולאר – וכל זה רק על קצה המזלג ■ בן בספית שהתחקה אחר התופעה הזאת, ששמה בית"ר נתניה, מצא כי בפועל היא חדלה להתקיים אי־שם בסיבוב הראשון ■ יחד עם הנסיקה המטאורית – שלוש ליגות בשלוש עונות – נחשפו מימצאים פתולוגיים מסעירים: יומרנות חסרת כיסוי, ניהול חובבני והרפתקני הגובל בפלילים, התנערות מוחלטת מאחריות מן הגורמים שיכלו למנוע את הקטסטרופה ■ כדורגל ישראלי, מקצועני רק לכאורה, של שנות ה־80'

מודעות: נילה שניידר, חיליק עמיד טל': (03)439442

עורך: אלכס דורון
עריכה: טובי פולק
עריכה גרפית: שפי דגן
צלם: עדי אבישי
עורך מדור הספורט: אבי בטלהיים

בשער

גיל ספפורטס (מימין) ואורן מוחרו, כדורגלני נבחרת הנערים ש"פרצו" לאירופה. הסטוריה (צילום: ישראל מלובני).

מה בגליון

פוסט מורטום

בן כספית

פעם בשבוע, בשבת אחה"צ, מתעוררת בית"ר נתניה לחיים. 90 דקות, עם הפסקה באמצע, וזהו. מספיק. בית"ר נתניה, קבוצת כדורגל בליגה הלאומית, חדלה להתקיים. מזמן. עובדה: מאז כחודש אין בקבוצה אימונים סדירים. כאלו שבכל זאת כן מתקיימים – נוטלים חלק בין 3 ל־5 שחקנים. גם מאמן אין. מאז התפטרותו של שמעון צ'רנוחה, מתפקד יצחק אהרוני כמאמן. הוא גם המנהל, למרות שאין לו את מה. מישהו זוכר את עלייתה המטאורית של הקבוצה, בתוך שנתיים, מליגה א' לליגה הלאומית? מישהו זוכר את ההצהרות המפוצצות של ראשיה ואת הבטחותיהם "לכבוש את ההגמוניה בנתניה" ו"להטריף את הליגה"?

מכר הרשא ב"טוברוק", נותרו ענני אבק, המאיימים לבלוע את המועדון כולו. הקבוצה שהעסיקה תקופה ארוכה את כותרות מדורי הספורט, הידרדרה אל מחוץ לתחומי ההתעניינות. בתהום הנשייה, שם נתתה, הכל אפשרי. תופעות שהיו יוצרות שערוריות ענק בכל קבוצה, קורות כבית"ר נתניה בתדירות גבוהה:

שלמה אדרי, אותו שאלתי באחד מימי שלישי, מתי יתקיים המשחק הביתי של קבוצתו (בשישי או בשבת) – לא ידע. "באמת שאין לי מושג", אמר. "תנסה ביום שישי".

שם כדור בתיק – והסתלק

שחקן בכיר אחר באגודה, שראה בסיומו של אימון את אחד הכדורים מוטל ליד הגדר, הכניס אותו למכוניתו והסתלק. שיטה מקורית לגבייה מהירה של חובות.

שגיא איצקוביץ, שהועלה בתחילת העונה מהנוער ושיחק מספר רב של משחקים בשורות הבוגרים: "עזוב אותך, מה יש לי לחפש שם? אין שם כלום, אז חזרתי לנוער". זה אולי לא נקלט מיד, אבל עובדה היא שצעירי המועדון חוזרים בהמוניהם לקבוצת הנוער (הנאבקת על עליה לליגה הלאומית לנוער), אותה הם מעדיפים על פני הישימון. תהליך מרהים.

אבל מה שממחיש יותר מכל את מצב האגודה, הוא המוסד המתקרא אימון. דוגמה: יום א', 10 במאי 87, אימון הבוגרים. מגרש החנייה שידע בעבר הקרוב, את ה"ב.מ.וו." של ויקי פרץ, ה"אריקה" של שלמה קירט, ה"איביזה" וה"אאודי" של שלום אדרי ועוד עשרות מכוניות מהודרות של כל [illegible]

באיצטדיון עצמו אין איש. על כר הדשא ז"ל מתרוצצים ארבעה בני־אדם: אילן עזוריה (חלוץ), משה בן־סימון (חלוץ), דוד קריאף (?) – שחקנים. יצחק אהרוני מאמן אותם. אחד מוסר, אחר מרים, שלישי נוגח לשער ריק. עזוריה (כשרון) מתחנן באזני אהרוני: "שים שוער בשער, או לפחות משהו. כרזל, עמוד, לא יודע מה". אהרוני לא מגיב. אין לו שוערים, אין לו שחקנים, אין לו קבוצה. ה"אימון" נמשך כ־40 דקות, עד שנמאס לשחקנים. ואז הם פשוט הולכים.

אהרוני: "לפני כמה שבועות ביקשו השחקנים להוריד את מספר האימונים לשלושה בשבוע. הסכמתי. אנחנו מתאמנים רק בראשון, שלישי וחמישי. אבל גם כך, כבר זמן רב שכמעט אף אחד לא מגיע. מקסימום חמישה שחקנים".

מעט מספרים: בית"ר נתניה ספגה השנה (עד לשבת האחרונה) 87 שערי ליגה (ממוצע של יותר מ־3 למשחק) ועוד רבים בגביע. היא נוצחה כ־24 מ־28 המשחקים, ניצחה ב־3 וסיימה אחד בתיקו. מאזן שעריה: 20–87.

חילופי מאמנים בסיטונות

הקבוצה החליפה חמישה מאמנים (פייגנבוים, שרייר, פרלמן, אהרוני, שוב פרלמן, צ'רנוחה, שוב אהרוני). רשימת השחקנים שעברו בה – אסטרונומית. חלקם הגדול כבר עזב: אבי ליברמן, ויקי פרץ, שלמה קירט, יוסי אדרי, ישראל פוגל, חיים לוי, יהודה פילוסוף. ואלו רק הבולטים. הקבוצה שיתפה במשחקיה, תחזיקו חזק, 33 שחקנים (!) – כ־10 יותר מהממוצע הלאומי. החוב המיידי המעיק על האגודה מסתכם בכ־150 אלף דולר. ההנהלה התחלפה, האוהדים עזבו. רק יציע האבן החדש ניצב עדיין על עומדו, כאנדרטה קודרת ואילמת. נפילה כואבת, מהירה יותר אפילו מהעליה שקדמה לה.

איך זה קרה? – נתחיל מההתחלה. קיץ 1986: בית"ר נתניה מספקת למדורי הספורט השרויים בעיצומה של "עונת המלפפונים" תעסוקה רבה. תיאבונם של ברוך חן וחיים פרידריך, ראשי הקבוצה, גדול. גדול מאוד אפילו. כמעט אין שחקן צמרת ישראלי פנוי, או פנוי בפוטנציה, שהשניים אינם לוטשים לעברו את עיניהם: שלמה שירזי, עודד מכנס, בני לם, דוד לביא, יעקב בלדב, יעקב אסייג. רשימה חלקית. שמתם לב לייצוג [illegible] של מכבי נתניה ברשימה זו? – לא מקרה [illegible]

[illegible] שניטול מהם את ההגמוניה בעיר. ראו שאנחנו בונים מגרש – הלכו ובנו גם הם. הם רואים שאנחנו יושבים וגומרים עם שחקני רכש ולא מתעסקים בשטויות – וזה כואב להם מאוד".

ומה היו אותן "שטויות" שמכבי התעסקה בהן – למשל, ניצלו את התעסקותם של חן ופרידריך בהלעטת העיתונאים וביחסי ציבור והצליחו להחזיר לשורות מכבי נתניה, שניים מעמודי התווך של בית"ר: מרדכי (פודי) חלפון, אחד מאדריכלי העליה הבית"רית, ושימי מכלוף, שכונה בטוברוק "פיונטי", והיה גם מהאחראים העיקריים להידרדרותה של בית"ר מהארצית ללאומית.

כדור שלג מעורר אימה

היתה זו מכה כואבת, ויותר מזה – בלתי צפויה. בתיכנונים הטרום־עונתיים היו חן ופרידריך בטוחים כי השניים שלהם. הם גם הבטיחו למאמן שייע פייגנבוים, שאפשר לבנות עליהם את הרכב. שייע טוען עד היום שפרשה זו היתה המכה הראשונה שדחפה את בית"ר אל פי התהום, שם כבר הפכה לכדור־שלג מעורר אימה.

אבל חן ופרידריך לא ראו את הכתובת על הקיר, או שלא הצליחו לקרוא אותה. הם היו שקועים בפרוייקט האיצטדיון והקדישו את כל זמנם, מירצם וכספה של האגודה, להקמת "איצטדיון טוברוק המחודש". העובדה שצריך גם לבנות קבוצה שתשחק בו – נשגבה מבינתם. ההצלחה המסחררת של השנתיים האחרונות, עלתה להם לראש – והתוצאה היתה בלתי נמנעת. העסק דופק ורץ לבד, אין צורך [illegible]

שייע–נתניה: סיפור אהבה

מנהלים בעלי חזון (ודימיון פרוע): ברוך חן (מימין) וחיים פרידריך

בפתח־תקוה היה הרה אסון מבחינת הגזברות הנתנייתית: רק 1,500 צופים באו למשחק הביתי, במחזור השלישי, מול מכבי פתח־תקוה. תוצאת המשחק (5–1 לפתח־תקוה) כבר המיטה קטסטרופה מוחלטת: שבועיים אחר כך משכה מכבי חיפה לטוברוק קהל מועט יחסית. ההכנסה מאותם שני משחקים "שמנים" הסתכמה בפחות ממחצית האומדן (פחות מ־100 אלף דולר).

מכאן ואילך צבר כדור השלג תנופה. פייגנבוים התפוטר, אבי ליברמן, שכלל לא שיחק, עזב. גם ויקי פרץ לא חיכה הרבה. יוסי (הרחקה) ושלמה (פציעה) אדרי, סמלי האגודה, לא שיחקו ממילא. קירט נשבר אחרון ונטש אף הוא. שחקנים שבליגה א' לא נכללו בסגל הקבוצה, תקעו יתד בהרכב הראשון. בית"ר הציגה יכולת אפסית, ממוצע הצופים במגרשה ירד בתלילות והתייצב מהר מאוד סביב ה־150 למשחק.

צ'רנוחה (מוכטל מאימון שהגיע לטוברוק והציע עצמו לתפקיד בהתנדבות), הורח באמצע משחק ליגה ובשידור ישיר ב"שירים ושערים".

פירוק האגודה נראה פתאום קרוב, בלתי נמנע. האיצטדיון, על כל תכולתו, עוקל כבר מספר פעמים. השחקנים לא התאמנו, מאמן, כסף ועתיד – לא היו.

אבל בית"ר נתניה המשיכה לחיות. בקושי, על־תנאי, המשיכה האגודה לגרור את עצמה לעבר המחזור ה־30 הנכסף, שיסיים עבורה את הסיוט המתמשך. איך?

פילנטרופ בעל אמונה

התשובה בת שתי מלים: חנן טאוב. יהודי בן 70, לבן שיער, נעים הליכות, מחויט תמיד בחליפות

היה מנהל – יצחק אהרוני

אילן עזוריה: כישרון? – מי יודע...

שגיא איצקוביץ': חזרה וולונטרית לשורות הנוער

ושלמה קירט כשחקני הרכש של הקבוצה. גילם הממוצע – 32 וחצי. בסוף יולי, עם השלמת האיצטדיון, בישרו הכותרות כי המפעל יהיה "אבן הפינה בהפיכתה של בית"ר נתניה למעצמת כדורגל נקנה מירה ישראלי". מצחיק? עצוב? – תלוי בנקודת המבט.

שחקני הבית של האגודה, שהתקנאו בחוזים השמנים של שחקני הרכש, תבעו אף הם העלאות שכר. בית"ר נתניה הפכה לגורם אינפלציוני בשוק ההעברות הישראלי. השכר הממוצע שהובטח שם לשחקן "אפור" נע סביב 20 אלף דולר נטו. הכוכבים – הרבה יותר מזה. על מה, לעזאזל, זה התבסס?

התיכנון הלקוי, והנפילה שבעקבותיו, ממחישים היטב את החוכבנות, הרת האסון לפעמים, לאורה מנוהל הכדורגל הישראלי. חן ופרידריך לא בנו את תקציבם על מזומנים אלא על השערות. הדרבי הנתנייתי (במחזור הראשון) והמשחק מול מכבי חיפה (במחזור החמישי) היו אמורים להכניס להם 200 אלף דולר. סכום נכבד. יש קבוצות לאומיות שזהו תקציבן השנתי. בנוסף לכך, היו חן ופרידריך בטוחים שקבוצתם תרוץ בצמרת. מקסימום תידרדר למרכז הטבלה. עובדה זו אמורה היתה למשוך לטוברוק בין 3,000 ל־5,000 צופים במשחקי הליגה הרגילים, שימממנו את השחקנים ואת החובות על בניית האיצטדיון. היטיב לבטא זאת ויקי פרץ, טרום העונה: "מוצא חן בעיני שחן ופרידריך לא מדברים, כמו כל עולה חדשה, על השארות בלאומית אלא על מאבק בצמרת. זה קוסם לי. הם עושים רושם של אנשים רציניים".

אבל עבור רושם, מה לעשות, לא מקבלים נקודות ליגה. העובדות הין שונות. בתכלית. בית"ר הפסידה בדרבי במשחק (0–1) וגם בקופה (80 אלף דולר בלבד). ההפסד במחזור השני (0–3) לתפועל

ההכנסות לא קטנו – הן נעלמו. מגדל הקלפים התמוטט ברעש מחריש אוזניים.

"שיטת החשבוניות הפיקטיביות"

מכאן ואילך קשה היה לעמוד בקצב האירועים. הסיחרור נכנס לשלב הסופי והשערוריות רדפו זו את זו בקצב מסחרר: פשיטתה של היחידה הארצית לחקירות הונאה על משרדי הקבוצה ומנהליה, חקירתם הממושכת של חן ופרידריך וחשיפת "שיטת החשבוניות הפיקטיביות", בעזרתה ניסו השניים לקבל ממועצת ההימורים סכומי כסף הגדולים מהמגיע להם, השבתת אימונים סיטונית ע"י השחקנים (להם כמעט שלא שולם שכר מתחילת העונה), חילופי מאמנים חדשות לבקרים, תקרית פרלמן־סימה אדרי, עזיבת חן ופרידריך את תפקידיהם (לאחר לחץ מאסיבי וממושך של מרכז בית"ר ושל מספר אוהדים צעקניים), ובמקביל – הפקרות מיקצועית מוחלטת, שהתבטאה בשרשרת תפסדים אינסופית, מתובלת בספיגת שביעיות ושמיניות למכביר.

קופת הקבוצה התרוקנה לחלוטין, שערוריית הטוטו חסמה גם את ההזרמה המעטה מהמרכז וממועצת ההימורים. כמעט כל גורם אפשרי הטיל עיקולים על האגודה, ולטוברוק הגיעו הרבה יותר נושים ועורכי־דין מצופים. החובות הרבים שלא שולמו צברו ריבית והצמדה. בשלב זה כבר היה הבלון ששמו בית"ר נתניה מרוקן לחלוטין מאוויר, ומוטל אי־שם, חסר רוח חיים. התקשורת משכה גם היא ידיה מהמתרחש בקבוצה. השחקנים המעטים שנותרו חדלו להתאמן, והמאמן האחרון, שמעון

הדורות. טאוב, הנראה כלקוח מספירה אחרת לגמרי, אי שם בתחילת המאה, החליף את ברוך חן כיו"ר האגודה. הירושה שקיבל היתה קטסטרופלית. ידע בכדורגל אין לו (שיחק בצ'כיה, ובארץ – עד 1941), אבל הוא בית"רי מסור, ולא פחות חשוב – עשיר.

טאוב הוא יהלומן גדול, בעל "מרכז יהלומי נתניה" (סניפים בלונדון ובניו־יורק). עד מהרה הפך אביהם של השחקנים, הרואים בו את תקוותם האחרונה. הוא משתדל לא להחמיץ אימון, נוסע לכל המשחקים, נרטב בגשם, נצרב בשמש וברוח, וממשיך לקוות. כמעט לבדו.

טאוב השקיע כסף רב מכיסו בנסיונותיו לגמור את העונה בכבוד. הוא משלם לשחקנים, מזמין הסעות, משתיק נושים, מטייח, משכנע, מעביר יום ועוד יום. בשלב זה הוא תקוותם היחידה של אלה שבית"ר נתניה עדיין יקרה להם.

– טאוב, מי אשם בהתדרדרות?

"תראה, היו חישובים לא טובים. אנשים קפצו מעל לפופיק, רצו יותר מדי ומהר מדי. הם גם הסתבכו בחקירות חסרות תקדים בכדורגל. אתה יודע כמה קל להסתבך בזה. 25 שנה אני מנהל בית־חרושת גדול, השתדלתי לא להסתבך. אם היית רואה מה שהשאירו לי, לא היית מאמין שנצליח להגיע לסוף העונה".

טאוב שקט, סימפטי, נעים הליכות. נטע זר בטוברוק. בפגרה הוא מתכנן לתבוע עזרה מאסיבית ממרכז בית"ר. אם לא יקבל אותה – יעזוב.

נחזור לקיץ 1986. אוהדי בית"ר נתניה, אלופת הליגה הארצית והעולה החדשה ללאומית חגגו את ההצלחה בנשף חגיגי. כותרתו, כפי שנוסחה במודעות ובשלטים, היתה: "סבבה אנחנו בלאומית". רבים מהם מקווים כיום, 8 חודשים מאוחר יותר, להשאר בעונה הבאה, איך שהוא, בארצית. ■

טובי פולק

חיים ברעם: אני מתפלל ששייע ימשיך

ישנן קבוצות בליגה הלאומית אשר זוכות לכיסוי תיקשורתי מרשים, הרבה מעבר ליכולת שהן מציגות על כר הדשא. כך למשל הפועל תל־אביב, אהובת כותבים רבים, ובעיקר טובים. האדומה האחות, הפועל ירושלים, זוכה גם היא מאותו הפקר (אם זו המילה המתאימה). יש לא מעט אירוניה באותה כתיבה אוהדת של הכותבים המוכשרים, אשר איכות כתיבתם עומדת לא פעם ביחס הפוך לגמרי לביצועי הקבוצות האהודות עליהם.

אביב הברון, היום עורך מדור הספורט של "העיר", פירסם לפני מספר שנים טור שבועי ב"כותרת ראשית", אשר עסק אך ורק בקבוצה האהודה עליו – הפועל ירושלים. בשבוע מסויים הוא סקר את הישגי הקבוצה לאורך מספר שנים, סיקור שכלל את מיקום הקבוצה בטבלת הליגה הלאומית, מספר השערים בהם היתה מעורבת וכו'. לגבי השנים בהן שהתה בליגת המישנה, ציין הברון בבושת עניינית: "לא נמצא חומר ארכיוני". בשנים האחרונות, לצערו ככל הנראה, היו הרבה חורים ארכיוניים בתיעוד הישגי הירושלמית האדומה.

מזכ"ל מפלגת העבודה, ח"כ עוזי ברעם, נחשב לפטרונה הלא־רשמי של הפועל ירושלים. אך פרט ל"זוית הח"כ" פה ושם, אין הוא מוצא לעצמו די פנאי לעסוק בתחביבו בפול־טיים־ג'וב. מי שכן עושה זאת, בעקביות ראויה לציון, הוא אחיו – חיים ברעם: עיתונאי, איש שמאל, בעל טור ספורט קבוע במקומון הירושלמי "כל העיר". אהדתו של ברעם להפועל אינה יודעת גבולות. גם כשיעסוק בניתוח ענייני כדורגל כלליים, על מגמתו של מאמן זה או אחר, על שיטות משחק ועוד – תמיד יחזור לענייני קבוצתו. גם בזמנים קשים – לא הוא האיש אשר ינטוש את הספינה השוקעת. בשבועות האחרונים עלה מפלס האופטימיות של אוהדי הפועל. הקבוצה מתקדמת בצעדים מרשימים בחזרה לליגה הלאומית.

– חיים ברעם, אם הפועל עולה השנה, זו שוב תהיה עליה לצורך ירידה?

קודם כל, היא עוד לא עלתה. אבל בהנחה שכן, וכך אני אמנם מקווה שיהיה – נראה לי שהפעם אפשר יהיה לתקוע יתד בלאומית. הקבוצה היום עושה רושם שהיא בנוייה טוב בהרבה מבעבר.

– את הפיזמון הזה שמענו כבר בעלייה הקודמת, לפני שנתיים...

לא ממני. לקבוצה אז היו שתי בעיות עקרוניות: קודם כל, סגל הקבוצה מנה יותר מדי שחקני רכש ללא זיקה מיוחדת לאגודה, והבעיה השניה, המכרעת לטעמי – עניין המאמן. המאמנים בארץ, בנושא הזה אני מטיף בקנאות בטור שלי, הוא במידה מכרעת עקב אכילס של הכדורגל הישראלי.

המאמנים שעבדו באותה תקופה בהפועל ירושלים היו בעלי מנטליות אינפנטילית, ואינני מתכוון לאישיותם, אלא לתרבות הכדורגל המלווה אותם. אלו הם מאמנים, כדוגמת נינו ברגיג ואליהו עופר, אשר עדיין לא קלטו שבשיטת 3 הנקודות לניצחון, תיקו הוא בעצם הפסד. כשהתחילו לתפוס את העניין – הקבוצה כבר היתה ברגל וחצי בליגה נמוכה יותר. יש בארץ מעט מאוד מאמנים שמבינים את הדרך הנכונה לעבוד למען הקבוצה והקהל, ויותר מדי כאלה שחורטים על דיגלם את הסיסמה "רק לא להפסיד".

– והמאמן הנוכחי?

אני מתפלל ששייע פייגנבוים ימשיך עם הפועל. בשנים המעטות שהוא עובד כמאמן בכדורגל הישראלי, הוא הראה גישה בריאה, אשר שמה את עניין השואו מעל הכל, ודוגל קודם כל בהבקעת שערים רבים, ובניצחונות מעל הכל.

– אבל בוא לא שנכח את פרשת בית"ר נתניה. גם שם הוא עלה באופן מרשים, ואת ההמשך כולנו מכירים. אולי הוא טוב רק בלהעלות קבוצות על גלי התלהבות חולפת?

בית"ר נתניה אינה דוגמה. זה היה אוסף כוכבים אשר נעלם עם העלייה ללאומית, והותיר את שייע והשאר עם שוקת שבורה. תראה, אינני יודע מה יהיה איתו ועם הקבוצה בעונה הבאה, אבל נראה לי שהוא מתאים. הגישה שלו נכונה.

– ללא רכש מתאים יהיה לקבוצה הזאת מה לעשות בלאומית?

יש בקבוצה כמה צעירים מוכשרים, שיכולים להוות שלד לא רע. בכלל, הפועל ירושלים היא קבוצה מהסוג שצריך לשחק עם שחקנים מתוצרת בית, ולא להתבסס על שחקני רכש. הרבה מההצלחה תלויה ברצון השחקנים, ובלי הרגשת השייכות – זה לא יילך. קודם כל צריך לעשות את כל המאמצים להחזיר את שני הבנים האובדים הביתה: מישל דיין וציון מרילי. איתם אפשר לבנות מדינה. הפועל ירושלים זקוקה להם, והם לה. אני גם יודע ששניהם מעוניינים לחזור. לציון לא כל־כך טוב בחיפה, ואילו מישל הוא עדיין שחקן הפועל, גם אם הצליח השנה בבני־יהודה. ירושלים היא ביתו.

– ומה על מיתקן ימק"א זה מגרש מתאים לקבוצה בלאומית?

תלוי איזה קבוצה. אם בית"ר היתה ממשיכה בימק"א – היא לא היתה היום אלופה. לשחקנים ברמה של אלי אותנה ואורי מלמיליאן אין אפשרות להתבטא על כר מירעה מהסוג הזה. אבל להפועל זה יכול להיות מקום אידיאלי. אינני יודע אם הרבה קבוצות תוכלנה לצאת עם נקודות מימק"א מול הפועל.

– בית"ר ירושלים אלופה. אין אתה, אדום בנשמתך, חי עם זה?

קשה לומר שיצאתי במחולות כשהעובדה הזאת נקבעה, אבל אינני עצוב. אני אפילו די מפרגן להם. הם הציגו את הכדורגל בו אני דוגל: התקפה בכל מחיר. זהו הכדורגל הנכון, היחידי. אם חצי ליגה תשחק כך – יהיה כדורגל בארץ.

– אומרים שהרבה מהצלחת בית"ר נובעת מהלכידות הפוליטית של אנשיה: הגב של חרות, פטרוני הקבוצה, שחקנים, אוהדים: כולם בעצם ליכוד־חרות. זה נכון לגבי הפועל מהכיוון האחר של המפה הפוליטית?

אני לא אוהד הפועל ירושלים בגלל או למרות מפלגת העבודה. לגמרי לא. הרקע הפוליטי לא יעלה את הפועל, כשם שהוא לא היה זה שהוריד אותה. בכלל, אם נבנה תיאוריות ספורטיביות או פוליטיות בהקשרים של כדורגל – לא נגיע רחוק. לפני כמה שנים, בתקופת בחירות, נסעתי במונית אחת עם 7 שחקנים של הפועל, וכשעלה עניין ההצבעה – התברר שאני הוא היחידי שלא יצביע ליכוד. מאז הבנתי שאין שום צ'אנס לקשר בין כדורגל לפוליטיקה, בית"ר או הפועל. ■

להתראות בדרבי בשנה הבאה – חיים ברעם

זו נדיר מעולם הולך ונעלם: אוהד הפועל ירושלים תלוי על גדר ימק"א

אבי מלר

שופינג – המומחיות של אנפילד

מי שרצה ללמוד הרבה על הסגנון והיכולת של ליברפול בכדורגל, וודאי התאכזב מהופעתה המפושרת של סגנית האלופה האנגלית ברמת־גן, בשבוע שעבר (0–3 לישראל). מי ששאף לקבל תמונה ברורה יותר על הדרך הניהולית בה צועד אחד המועדונים הגדולים והמצליחים בתבל – יכול לזכות בחלק נכבד מהתשובה, בהתבוננות חדה על כר הדשא שלפניו.

ליברפול 87' שימשה עדות למדיניות המוצלחת של אנפילד: רכישת השחקן הנכון, בזמן הנכון, למקום הנכון. שימו לב למילת המפתח – רכישה. "ליברפול פוטבול קלאב" היה מזמן למועדון שמייצר פרסים, תארים והישגים בסיטונות, אך לא כדורגלנים משלו.

התוצאה הסופית של השיטה הזדקרה ובלטה לעין בר"ג. מ־12 השחקנים שהופיעו נגד ישראל היו רק שניים – השוער המחליף מייק הופר והקשר־מגן רוני וילאן – שחקני ליברפול שעברו את כור ההיתוך של המועדון על כל שלביו (וילאן הגיע מאירלנד בגיל צעיר, יחסית). עשרת האחרים:

באריי וניסון נרכש מסנדרלנד;
גארי גילספי בא מקובנטרי;
אלן האנסן הגיע מסט. מירן, סקוטלנד;
קני דלגליש הובא מסלטיק, סקוטלנד;
יאן מולבי נחת מדנמרק;
נייג'ל ספקמן נקנה מצ'לסי;
קרייג ג'ונסטון בא ממידלסבורו;
איאן ראש התגלה בצ'סטר;
ג'ון אולדרידג' נרכש מאוקספורד;
סטיב מקמהון הגיע מאסטון־וילה;

אלו הם תריסר הנעמים ששיחקו אצלנו, אבל המצב לא שונה גם לגבי אלו הנמנים על הסגל הראשון של ליברפול ולא הופיעו כאן (העדרות או פציעה):

מרק לורנסון עבר מברייטון;
קווין מקדונלד נרכש מלסטר;
ג'ון וורק בא מאיפסוויץ';
ג'ים בגלין חצה את הים האירי;

אני לא בטוח אם זו שיטה רעה מעיקרה. יהיו וודאי שיגידו – במידה מרובה של צדק – שליברפול פיתחה את ציד הכשרונות לדרגת אמנות שהיתה לסוד הצלחתה. למרות זאת מטילה הסטאטיסטיקה הזאת צל מסוים של ספק, באשר לטיפוח המקצועי לו זוכים צעירי המועדון. ייתכן שמסעי הרכש הללו – מוצלחים והולמים ככל שהיו ויהיו – הם הסיבה שלליברפול אין כיום ייצוג בנבחרת אנגליה.

על מאמנים ועכברים

בישראל וודאי סבורים שיקשה על מיטב המדינות לשחזר סיפור כה מפתיע ומיוחד, מסעיר והפכפך כמו זה של המאמן דוד שווייצר.

באנגליה גרסו רבים כי יקשה על אנשיה, ועל אחת כמה וכמה שאר אומות העולם, לתנות על סיפור כה מוזר, מדהים, רווי [illegible] רגשות ואירועים כמו זה של המאמן הלאומי לשעבר, דון ראווי, שקם נוקר בהיר אחד באמצע כהונתו, נטש את הנבחרת לאנחות, והחליף את היוקרה האנגלית ברווחה של מישרה מרופדת היטב בנסיכויות המפרץ הפרסי.

בשני המקרים, הטעות היתה כולה של המתקשים להאמין למיניהם. עולם הכדורגל, מסתבר, מכין לשוחריו ומציציו דראמות אנושיות חדשות לבקרים, ומה שבטוח הוא שאם הסיפור הוא שיא העסיסיות, מחר או מחרתיים ייראה כלימון סחוט ליד ההשתלשלות הבאה.

זה מה שעשה בחודש שעבר לורי מקמנמי לראווי ואם תרצו גם לשווייצר.

מקמנמי היה מנהל מזן נדיר באנגליה. 13 שנה ברציפות הדריך את "הקדושים" של סאותהמפטון – לאו דווקא מועדון אופנתי ועשיר. רק ג'ון ליאל בווסטהאם יכול להתגאות ברקורד בן־זמננו דומה. יתרה מזאת, מקמנמי היה נאמן למועדון ולשחקניו גם ברגעים גדולים מאד של פיתוי: הוא קיבל כמה הצעות שקשה לסרב להן, במיוחד ממנצ'סטר יונייטד, אחרי שזו פיטרה בתחילת העשור את דייב סקסטון, אך דחה את כולן על הסף, כדי להמשיך במלאכת הבנייה במועדון עיר הנמל הדרומית של אנגלי[illegible]

לגבי רבים מש[illegible] היה מקמנמי חד הלשון מנהל שנוי [illegible]חלוקת, אך מסירותו והישגיו עם סאות[illegible]פטון הקטנה – גביע אנגלי ב־1976, גמר [illegible]ע הליגה, עליה לליגת הראשונה, השת[illegible]ת מכובדת בגביע אירופה למחזיקות [illegible]ביע וגביע אופ"א – חיקנו לו שם ט[illegible] בקהילת המנהלים והפכוהו פופולארי, [illegible]ל מוניטין ומבוקש.

צאו וראו מה [illegible]שה שינוי קטן אחד לבן־אדם: אשתקד [illegible]יעה לסופה, דרכו של מקמנמי ב"דל" של [illegible]אותהמפטון. סנדרלנד, עיר הולדתו וה[illegible]צה בה החל דרכו הצליחה להוציא[illegible] משלוותו הסטואית ולגרום לו לארוז ח[illegible]. היא נקלעה לצרות, ירדה לליגה השניה ואיימה עליה סכנת הידרדרות נוספת. ב"רוקר פארק" רצו את הטוב ביותר, והטוב ביותר עבורם [illegible] מקמנמי. הם היו מוכנים לשלם: מקמנ[illegible] [illegible] בהרחבה בכלי התקשורת והפך אותו, חרף היותו רק בליגה השניה, למנהל בעל השכר הגבוה בממלכה המאוחדת.

מקמנמי בא עם כל המרץ, אבל איפשהו בכביש המהיר בין סאותהמפטון לסנדרלנד אבדו לו כשרונו, מזלו ויוקרתו. סנדרלנד הלכה מדחי אל דחי. מקמנמי נשבע אמונים בתקשורת והצהיר כי יתקן את המעוות ולעולם לא יעזוב את מועדון־ביתו האהוב לפ[illegible] ה[illegible]ונה (!) תושלם. [illegible]ילים לא היו שוות את נייר העית[illegible]

סנדרלנד המשיכה לחרוק, להחליד והמצב הגיע עד עברי פי־פחת. ואז, בוקר בהיר אחד [illegible] התעוררו בסנדרלנד וגילו שמקמנמי, המשו[illegible] הגדול, עזב אפילו בלי לומר שלום. קם [illegible]ומלט, טרק דלת והשאיר את הספינה [illegible]טבוע (והיא אכן טובעת – מתמודדת [illegible]ע על חייה בליגה השניה בפליי־אוף).

סנדרלנד הדועצה, אנגליה סערה ולורי מקמנמי הרס אשראי [illegible] של עשור וחצי – ביממה אחת. ספק אם [illegible]צא עכשיו מועדון אנגלי שיהיה מוכן [illegible]חזיר לאיש את פרנסתו וכבודו. סב[illegible] להניח כי האיור שלפניכם, שהופיע [illegible] באחד העתונים הבריטים לאחר הבריח[illegible] הגדולה של העכבר מקמנמי, ירדוף אות[illegible] מעתה ואילך בכל מקום אליו יגיע. ■

לורי מקמנמי
(איור של "דיילי מירור")

דורון וימי שני הארורים

מה לא אמרו על דורון רבינזון: שהוא עצל, שיש לו לא יותר משלושה־ארבעה משחקים ראויים לשמם בעונה, שרק בקבוצה חסרת חוט שידרה כמו מכבי פ"ת הוא יכול לשרוד ■ רבינזון עצמו לא מתאמץ יתר על המידה לשנות את התדמית: "זה נכון, אני די עצל; אבל תראה לי עוד שחקן שאוהב את אימוני הכושר של ימי שני..." ■ כשטען כי הוא פצוע, חשבו כי הוא שוב מבלף, עד שרופא קבע כי הוא ינותח ■ חץ ארוך מוליך לעבר האבא, דרור. אומרים שהוא מסית את בנו ■ לדורון עצמו חשובה בעיקר עבודתו הקבועה, נהג ב"דן"

אלי קמיר

בפעם האחרונה שהוא דיבר עם עיתונאי זה עלה לו בלוקש. לא אהבו במתח־תקוה את מה שהיה לו על הלב. הסבירו לו מיד. מאז הוא שותק. מחלק את הרעות שלו עם אשתו, אהובה, אביו דרור, וחברו ירון פרסלני. זהו.

עתה הוא מסיים עוד עונה בפ"ת. מכבי פ"ת. בן 27. חצי שנה אחרונה משקיף מהיציע. "היה לי תור בפיקת הברך, הייתי חייב לעבור ניתוח". היום הוא בריא. לפחות על־פי דבריו. מי שמכיר את דורון רבינזון, יודע כמה קשה לשמוע אותו לדבר במושגים של בריאות.

כוכב. כך על כל פנים בשביל אנשי הפרובינציה. בשביל אחרים – תופעה. קשה לכנות אותו שחקן כדורגל, אבל יותר קשה להתעלם מהפוטנציאל האדיר שגלום בו. אין הרבה שחקנים שיש להם, גם אחרי שנים של אימונים, מה שהוא קיבל עוד מידי המיילדת. יותר מזה הוא לא הוסיף. בעצם לא רצה להוסיף.

יש לו, לדורון רבינזון, שניים־שלושה משחקים בעונה. משחקים כאלה שגם בקנבאואר במיטבו ופיטר שלטון לא מסוגלים לעצור אותו. במשחקים האלה בדרך־כלל הוא מתראה שלוש ארבע פעמים עם הרשת, חותך את ההגנה, משפיל את השוער. אבל אז... 5 חודשים כיף חיים. פה ושם איזה גול, אצבע מורמת לקהל, וכולם אוהבים אותו. מי צריך יותר. בטח לא דורון רבינזון.

בעייה עם האישיות

תעלומה. לא בשביל מי שמכיר אותו. מבחינה מקצועית אין כמעט מאמנים שהיו מוותרים עליו.

לא כך הם פני הדברים כשמדובר באישיותו של הבחור. לא אוהב להתאמן ודואג שיידעו את זה. אין כמעט שבוע שאיזה אימון או שניים הוא לא מבלה בג'ינס וידיים שלובות מעבר לקווים. "יש לי מתיחה בשריר" הוא יאמר למי שישאל אותו, וידאג להוסיף עוד כמה צעדי צליעה. "הצגות, הוא לא מפסיק עם ההצגות" יאמרו אלה שמסביבו.

לפני כחצי שנה נתנו הרופאים תשובה לאלה שלא מאמינים לו. קבעו שצריך ניתוח. שהברך שלו באמת פגועה.

"אחרי הניתוח בא אלי חבר הנהלה בכיר באגודה ואמר לי: 'סוף סוף הוכחתה לי, לך, ולכל ההנהלה שאתה באמת פצוע'. אותו חבר הנהלה תמיד חשב שאני עושה הצגות". נכון, כבר השלימו עם זה שהפעם צדק. אבל באותה נשימה הזכירו לו את אפרים ארביב משמשון ת"א, שעבר ניתוח דומה באותו יום, וכבר שלושה חודשים רץ במגרשים. "נו, ותראה בעצמך מה קרה עם ארביב. רק נזק הוא גרם לרגל שלו".

העובדה הזו, של מינימום אימונים, מעידה הרבה מי זה בעצם דורון רבינזון. בחור עצל, לא אוהב להתאמץ. ברגעים של וידוי, אפשר לשמוע אותו אומר: "כל שחקן לא אוהב להתאמן את האימונים של יום שני ושלישי, שהם בעיקר אימוני כושר. אני באמת שונא את האימונים הללו ולכן אני מבלף. את הבלוף הזה מרגישים יותר מאותר במגרש ש... יכולות לנקוף להן דקות רבות, כשדורון על חוף של... משקיף, כאילו לא שייך. "אני נראה עצלן, ולכן... קיבלתי דימוי כזה. האמת שאני לא אוהב לרוץ הרבה. התפקיד שלי זה להבקיע שערים, ואת זה אני מנסה לעשות על הצד הטוב ביותר".

הבעיות של דורון רבינזון לא מסתכמות בעצלות. שם הן אולי מתחילות, כשקו הסיום נמתח במרחק רב. כדי שלא יטילו עליו כל מיני משימות, הוא נוהג לנקוט בתיסמונת "הראש הקטן". פשוט – לא יודע, לא מכיר, לא מבין. זאביק זלצר, שאימן אותו, מכיר את התכונה הזו היטב. בשביל מאמן אחר שאימן אותו, מצטרפות אלו לרשימה ארוכה שכוללת גם "פחדן, אינטרסנט ונגרר". אותו מאמן יודע, לדבריו, כבר בתחילת העונה, באיזה משחקים דורון לא ישחק. בד"כ מדובר באלה שבימק"א ויגנ... לחברים של דורון ברור שהחלוץ שלהם לא נו...

"יש מאמנים שלא היו מסתדרים עם האופי שלי"

יש שסבורים כי הבעיה של דורון היא המועדון שבו נולד – מכבי פ"ת. לטענתם, לו נולד... במועדון מקואר, בו המסגרת נוקשה יותר, והדרך להצלחה דורשת עוד כמה חולצות ספוגות זיעה... היום דורון כדורגלן גדול באמת. לעומתם, אחרים מאמינים כי דווקא במועדון כמו מכבי פ"ת... שחקן כמו רבינזון, אשר בעצם אופיו הינו מוגבל – להגיע להצלחות מסויימות. לדעתם, ביום ש... יעזוב את קבוצת האם שלו, יעלם ויבלע בין שאר שחקני הליגה.

גם לדורון יש דעה בעניין: "לא הייתי מעדיף להיוולד בקבוצה אחרת. עד הפציעה היה לי... במכבי פ"ת; היום אני בשפל, וקבלות על המגרש אין לי. כללית, הייתי רוצה להתאוורר... שנה־שנתיים. מבחינה אישית אני יכול להשתלב בכל קבוצה בארץ. ברור לי שיש מאמנים שלא... מסתדרים עם האופי שלי. שמעתי שרוביר מאמן קפדן".

– נו, אז איתו לא היית מסתדר?

"כן אבל בעבודה קשה".

– וזה כידוע לא בשבילך.

"לא יודע. אני דווקא מאחל לעצמי מאמן כמו דוביר".

– מכל זה אני מבין שלא תשחק במכבי פ"ת בעונה הבאה.

"אין תגובה".

– איפה אתה רוצה לשחק?

"אין תגובה".

למשחקים שנקראים "משחקים חמים". באלה, הוא בד"כ יושב ליד הפיסיותרפיסט. אם הוא כבר עולה לשחק, אז הוא יורד בדיוק כמו שהוא עלה. מאמץ ואומץ הם לא בדיוק הפייבוריטים אצלו. כשעולה הנקודה הזו, במהלך שיחה עימו, אפשר לראות שהבחור מבין היטב במה מדובר. הבעיה מוכרת לו. אבל הפעם הוא כבר לא יורה בפה מלא. "נכון, בעבר הייתי פחדן. בשנים האחרונות זה כבר לא קיים אצלי. עובדה שבשנה שעברה, בפונדרום הגדול ביכנה, קיבלתי חבטה ממקל בגב, וגם הבקעתי את שער הניצחון. לגבי ימק"א, אני זוכר ששיחקתי שם לפני שנתיים, כשניצחנו שם".

רק בפ"ת זה יכול להיות

האמת היא שעל דורון רבינזון אפשר לכתוב עבודה. לצד אוסף מגוון ורחב של תכונות שליליות, עומד לו פוטנציאל אדיר, מלווה בתכונות של בחור טוב, חברותי ורגיש. בתחילת השנה נתנו לו להיות ראש הקבוצה. רק בפ"ת זה יכול לקרות.

לו יכול היה להחזיר את הגלגל אחורנית, היה שוב בוחר לעסוק בכדורגל. אבל אז היה עושה זאת אחרת. "אין לי ספק שהייתי מתאמן יותר ברצינות. בכדורגל הכל מתחיל ונגמר בצורה שבה אתה מתאמן". נו, ואת זה אומר דורון רבינזון. ייתכן שפשוט קל לו לפנטז כל מיני סיטואציות דמיוניות. "לו באמת היה חושב כך" אומר מישהו מחבריו לקבוצה "יכול היה גם היום להתחיל להיות רציני".

אנשים שמכירים את דורון, טוענים שאחת הבעיות שלו זה אביו – דרור. "דורון הוא בחור טוב, מי שמשגע לו את השכל זה אבא שלו. מכניס לו בראש שמקפחים אותו, שלא משלמים לו מספיק". אביו של דורון הוא שחקן עבר של מכבי פ"ת. ידוע שבעניינים כספיים מנגן האב כינור ראשון בצוותא עם עו"ד יואל ריפל. על רקע זה גם הסתכסך דרור עם חברו הטוב זה 30 שנה, גד נדל. נדל, שהוא היו"ר הנוכחי, קיפח לדעתו של דרור את דורון, באופן משווע. "אבא שלי, כמו כל אב, רוצה את טובתי. מבחינה מקצועית הוא יודע מצוי־ין למתוח עלי ביקורת קשה כשאני לא טוב. כשאני מצליח – הוא בהחלט מהלל ומשבח אותי".

מי שמכיר את האופי של דורון מבין עד כמה דרושה לו ההתערבות של האבא. היום גם אשתו אהובה יודעת ללמד עליו סנגוריה, כשצריך. דורון עצמו, נשאר תמיד אותו דורון. ידוע שקשה לצפות ממנו שלא יתפסל קופסת וופלות שלמה בדרך למשחק חשוב, אבל באותה מידה אי־אפשר לדעת כיצד ייראה ברגע שהשופט שורק לפתיחה.

אצל דורון רבינזון יש הרבה חישובים אינטרסנטיים, אבל באותה מידה מבט תמים והתנהגות שמחפה לפעמים על הכל. קשה למצוא גם בין השונאים שלו מישהו אחד שיעז לערער על הפוטנציאל שלו. גם לדעתו של משה מרכוס, ששיחק איתו ונגדו, וגם לדעתם של זאביק זלצר וירון פרסלני – דורון קורץ מהחומר של שחקן נבחרת קבוע. אבל הבעיה שלו היא חוסר רצינות. דורון זה שחקן שמסוגל לתת גול מתי שהוא רק רוצה, אבל הבעיה שהוא בד"כ לא רוצה.

אולי יותר מכולם מיטיב ירון פרסלני, שהוא גם חברו הטוב של דורון, להסביר את המצב: "לדעתי, כל יום שדורון רואה את רוני רוזנטל מצליח באירופה, הוא צריך לצבוט את עצמו ולהגיד כמה פיספס". אבל אז, בשביל לישר את ההדורים, ולהחזיר את כולם למציאות, מסביר דורון בעצמו: "אני מפרגן לרוני, ובהחלט לא מקנא בו. לא מעניין אותי אירופה ולא נבחרת ישראל. אני לא אוהב להתאמן, ובמיוחד אימוני כושר. אם יש שחקן שיאמר שהוא כן אוהב – אז הוא שקרן. אני עובד בחברת "דן", ושם גם העתיד שלי. הכדורגל זה אולי חלק, אבל לא בהחלט לא יותר מזה. אם לא יסתדר לי כמו שאני רוצה במכבי פ"ת – פשוט אפסיק לשחק כדורגל". ■

נבחרת הנערים עד גיל 16 יוצאת מחר לצרפת, לאליפות אירופה – אליפות היבשת הראשונה, שבה יהיה ייצוג לכדורגל הישראלי ■ הכל מודעים לכך כי זו פריצת־דרך רבת משמעות, הופעה הסטורית ■ מה חושבים המאמן ושחקניו לקראת הטורניר הקשה, שבו תתמודד ישראל עם נערי דנמרק, תורכיה ויוון ואחר כך היא מייחלת לעלייה לאליפות העולם

מאיר ריפמן

לפני כחמישה שבועות ישב אמנון רז, מאמן נבחרת הנערים של ישראל בכדורגל, ביציעי המגרש בסאן־מלו, צרפת, וצפה במשחק נבחרות הנערים של פורטוגל ו"מכבי" ישראל. רז יצא "לרגל" אחר נבחרת דנמרק, יריבתנו באליפות אירופה לנערים, שתחל ביום כ' הקרוב בצרפת, וכן אחר הנבחרות האחרות אשר עשויות להיות יריבותינו בשלבים הגבוהים יותר באליפות (אם כמובן נגיע לשם...).

לצידו של רז ישב מאמן נבחרת הנערים של מזרח־גרמניה שגם הוא עסק ב"ריגול" אחר נבחרת פורטוגל, יריבת נבחרתו בצרפת. במחצית, שאל הגרמני את רז: "אתה מפורטוגל?" רז השיב: "לא. אני מאמן נבחרת הנערים של ישראל..." הגרמני הרים גבה, דיפדף במחברת שהיתה ברשותו, הגיע לעמוד שחיפש ולפתע אמר לרז: "יש לכם קיצוני שמאלי קטן ומהיר מאוד... וחלוץ מרכזי בריא, חזק ושחור..." הגרמני התכוון כמובן לגיל ססטורטס ולאורן מוחרר, חלוצי החוד של ישראל. רז שתק ורק חייך. הגרמני החזיר חיוך – ובכך נסתימה השיחה ביניהם.

היתה זו, אם תרצו, ההוכחה הטובה ביותר שבנבחרת הנערים שלנו זכתה בהכרה מלאה באירופה, ועלתה על המפה אצל מאמני היבשת, לאחר שרכשה את הכרטיס לאליפות זו. וזה מעמד מחייב אותנו.

ריגול מעל לכל

רז מביט על המפגש הבלתי צפוי הזה, עם עמיתו המזרח־גרמני, מנקודת ההשקפה של מאמן: "זה מוכיח שבאירופה שמים דגש רב על לימוד היריב, והריגול אחר הנבחרות האחרות נעשה בגלוי, ובאמצעות צוותים מיוחדים של מאמנים, הנוסעים במיוחד לכל טורניר באירופה".

ללמוד ולהכיר את היריב על כל פרטיו – זה אחד הדברים החשובים, לדידו של רז, לשם הצלחת הנבחרת במפעל כמו אליפות אירופה לנערים, שבה תשתתף ישראל, לראשונה בתולדותיה. ואכן, כל מבוקשו של רז בנושא חוזה מולא בידי ההתאחדות בישראל. רז ערך גיחה לתורכיה וגם היה בסאן־מאלו, שם עקב אחר דנמרק – שתיהן כאמור יריבותנו בבית המוקדם בצרפת. את יוון, לא ראה בחו"ל, אך הספיק להכירה כששיחקה בישראל, בטורניר החורף האחרון.

סגל נבחרת הנערים לאליפות אירופה

תפקיד	שם	קבוצה
[illegible]	[illegible]	[illegible]

שגרירת ישראל

ההתאחדות הפכה את נבחרת הנערים לשגרירת הכדורגל הישראלי באירופה. כדי שתייצג אותנו בכבוד, בזירה שאליה אנחנו מבקשים להכניס את הנבחרת הלאומית, ניתן לנבחרת הנערים כל מבוקשה ואיש לא חשב פעמיים או חסך בכספים. הנערים קיבלו תנאים של מקצוענים. את השטר הראשון הם פרעו עליה לחבורת 16 הנבחרות הטובות באירופה. עכשיו מצפים לפרעון השטר הנוסף: עלייה לגמר אליפות העולם.

רז מודע לציפיות. הוא אופטימי. "גם אני חושב על אחד משלושת המקומות הראשונים באירופה, שפירושו עלייה לגמר אליפות העולם. הציפיות אומנם גבוהות, אך אפשר לעבור את המשוכה הזאת. אני יכול להבטיח לקהל תובבי הכדורגל שמייחל להצלחתנו, שנייצג את ישראל בכבוד. נעשה הכל כדי לתפוס את הכותרות. אני יודע שיש לי על מי לסמוך. הבחורים לא ירימו ידיים".

משחקי הנבחרת

	(בית א')
25.5.87	ישראל – [illegible]
	תורכיה – יוון
27.5.87	ישראל – [illegible]
	יוון – [illegible]
29.5.87	ישראל – [illegible]
	תורכיה – [illegible]

עיון בשיבוץ הנבחרות שבכתים האחרים, איפשר לרז להיות מרוצה, שנפלנו לבית א': "שלוש הנבחרות שעמן נתמודד העיפו מעצמות כדורגל בדרכן לצרפת. התורכים – את השוודים, היוונים – את ההולנדים ואנחנו את הבלגים. המאפיין את שלוש המנצחות שהן משחקות בשביל הרגל הלאומי, וזה היה אחד ההדגשים שלהן במשחקים המוקדמים. לשוודים, לבלגים ולהולנדים, היו עוד משחקים ולא משימת־על כמו שהיתה לנו. היום, כשאנחנו בבית הזה, הבית הנוח ביותר, לדעתי, ושקול מאוד מבחינת יחסי הכוחות. כך שכל אחת מהנבחרות מסוגלת לתפוס את המקום הראשון וזה יכול להיות מוכרע אפילו בהפרש שערים".

אין נעלמים

בדיוק כפי שרז למד להכיר את יריבותנו – גם הם למדו להכיר אותנו. כך שאין נעלמים. עובדה זו מחייבת לשלוף שפן. רז לא מתיימר להיות קוסם: "אני לא יכול לשנות ולהפתיע חרכות. אם הצלחנו עד כה לנצח ולעמוד במשימות בשיטה שבה עבדנו, כנראה שצוות השחקנים מתאים לזה. אפשר להפתיע אולי רק בדברים קטנים, כמו תירגול בקרנות, בעיטות עונשין ומשחק שונה מעט של הקישור, תוך כדי ניצול מירב נקודות התורפה של היריב, אותן למדנו".

נבחרת ישראל מגיעה למעמד הנעל האירופי, לאחר סידרה ממושכת של הכנות, מאז ספטמבר (כאשר רז החל בעבודתו) ועד עכשיו. בסך הכל 82 אימונים (29 מהם משחקי אימון), ו־9 משחקים בין־לאומיים, שבהם ירדה מנוצחת רק פעם אחת (נגד מערב־גרמניה 3–4). אבל עבור רז, ההכנה הזאת אינה מספיקה. הוא רצה הכנה כמו שעשו מרבית הנבחרות שעלו לאליפות. כלומר טורנירים בין־לאומיים ידידותיים ברחבי אירופה. לצערו, התחליף שלנו היה במשחקי אימון נגד קבוצות נוער בארץ, יריבות שאין ביכולתן כדי לספק אומדן נאות על כוחה של הנבחרת לפני המשימה הקובעת. "זה פגע מאוד בהכנה ועלול להשפיע על יכולת הנבחרת באליפות", מתריע רז, אבל ממהר להדגיש כי דבריו אינם בבחינת הכנה לתירוץ.

שיתוף פעולה עם בתי הספר

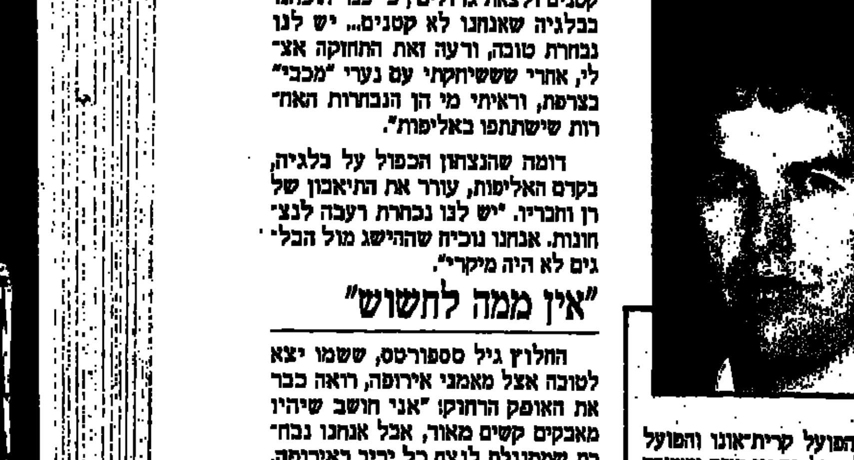
על ניהול הנבחרת, מופקד שחקן העבר של הפועל קרית־אונו והפועל פ"ת, ישראל ("ללה") סטוצ'ינסקי. העבודה המוטלת על כתפיו קשה וחשובה לא פחות מהניהול המקצועי שבידי המאמן אמנון רז. שניהם נערצים על השחקנים, בזכות התייחסותם לכל שחקן ושחקן באורח אישי. האמון שנוצר בין הצוות הזה לשחקנים, עשה את הנבחרת ליחידה מגובשת ותרם להצלחתה.

ניהול נבחרת נערים מצריך גם מעקב צמוד אחר הישגי השחקנים בלימודים, מי שאינו מתמיד בלימודיו, אין לו מקום בנבחרת. זאת תפיסת העולם של סטוצ'ינסקי ורז.

הקשר בין סטוצ'ינסקי לבתי־הספר שבהם לומדים השחקנים – הדוק. "יש אצל מנהלי בתיה"ס תודעה לצרכים הלאומיים של הנבחרת. יש התחשבות גדולה במטלות שנועדו לשחקנים ולעובדה ששעות רבות ולעיתים אף ימים, הם נעדרים מהלימודים, עקב אימונים ומשחקים", אומר סטוצ'ינסקי.

רוב השחקנים טרודים עתה בבחינות מגן, ובגרות. לחלקם נקבעו מועדי מבחנים בעיתוי לא מתאים (מבחינת האליפות). מנהלי בתי הספר מגלים הבנה למשימה והשחקנים לא יקופחו בציוניהם.

למרות שהוא בוטח בשחקניו, מציב סטוצ'ינסקי מדי פעם בשיחות עמם את "תמרור קובלנץ", הזכור לרע. והתוצאה? התנהגות השחקנים עתה, ללא דופי. לפני כל משחק אימון, גם נגד היריבה הנחשבת לקלה ביותר, מתייצבים השחקנים במרכז המגרש, לוחצים ידיים וצועקים: "מה עושים? – מנצחים", וזה הסימן הטוב ביותר שיש במי לבטוח.

זכוכית מגדלת

השחקנים דווקא שותפים כולם לדעה שהכנת הנבחרת היתה מצויינת, והם מודעים לכך, שעכשיו הבימה כולה שלהם, ובזכוכית מגדלת יחפשו את ההצלחה שלהם. לפחות על־פי דבריהם והרגשתם הכוטחת, הרי שאין לחשוש מבושות. הם מבטיחים להמשיך ולהביא את הכבוד לכדורגל הישראל.

ה"קפטן" רן בן־שמעון: "אחרי הכנה כזאת, אני בטוח שבאליפות נגיע לשיא כושרנו. אנחנו יודעים שיש הרבה שמצפים מאיתנו להצלחה, אבל אנחנו נמשיך לאמץ את הסגנון שלנו: לבוא בשקט ולעשות את המכסימום. אני לא רוצה להשתמש בביטוי 'לבוא קטנים ולצאת גדולים', כי כבר הוכחנו בבלגיה שאנחנו לא קטנים... יש לנו נבחרת טובה, ודעה זאת התחזקה אצלי, אחרי ששיחקתי עם נערי "מכבי" בצרפת, וראיתי מי הן הנבחרות האחרות שישתתפו באליפות".

דומה שהנצחון הכפול על בלגיה, בקדם האליפות, עורר את התיאבון של רן וחבריו. "יש לנו נבחרת רעבה לנצחונות. אנחנו נוכיח שההישג מול הבלגים לא היה מיקרי".

"אין ממה לחשוש"

החלוץ גיל ססטורטס, ששמו יצא לטובה אצל מאמני אירופה, רואה כבר את האופק הרחוק: "אני חושב שיהיו מאבקים קשים מאוד, אבל אנחנו נבחרת שמסוגלת לנצח כל יריב באירופה. הוכחנו זאת כבר בבלגיה. היריבות לא מפחידות אותנו. אנחנו יכולים להיות בין שלוש הראשונות ביבשת ולרכוש את הכרטיס לאליפות העולם".

השוער מאיר טלבי, שהיה בארץ השוער המצטיין בטורניר החורף לנערים, איננו מתרגש, לקראת האירוויזיון של נערי הכדורגל. "אם עברנו את הבלגים, אין סיבה שלא נצליח גם בצרפת. אני בטוח שנהיה במקום הראשון בבית שלנו. על העלייה לגמר העולמי, אינני חושב עדיין. קודם נעשה את שלנו בשלב המוקדם בצרפת. יש לנו יכולת מעולה. זו הדעה שלי אחרי ששיחקנו בארץ נגד שתיים מהיריבות שלנו: יוון ודנמרק. ממה שראיתי, אני לא חושב שאנחנו צריכים לחשוש".

החזיקו להם אצבעות! ■

סגל נבחרת הנערים של ישראל בכדורגל, לאליפות אירופה. עומדים, מימין: אמנון רז (מאמן), צחי אלטיט, טוני מרדכי, שחר פמיליה, אורן מוחרר, דורון טוברינסקי, רן בן־שמעון (קפטן), דרור אהרונוב, אבי בן עזרא, רועי חדד, יצחק זוהר, ישראל סטוצ'ינסקי (מנהל הנבחרת). כורעים: ניב עדן, מאיר טלבי, דורון פטשניק, טל בנין, גיל ססטורטס, איתן קורן, אלון יצחק, יואב שלום, אסף רחמים (צילם: הנס אנגלסמן).

״...שש ...א פראייר ...ל אף אחד

תעודת זהות

שם: אודי (יהודה) אשש
תאריך לידה: 22.3.63
גובה: 182 ס״מ.
משקל: 75 קילוגרם.
מצב משפחתי: רווק.
הופעות בליגה: 120
שערים: 1
(העונה, נגד בית״ר ת״א, ב־25 באוקטובר 86׳, בוינטר. ירושלים ניצחה 5–3)

כשאודי אשש עולה לחימום, מתכנסים חלוצי היריב זיעה קרה. משחקו נוקשה ותיקוליו האגרסיביים מאותתים להם לחפש טריטוריה אחרת. סיכויי ההצלחה בשטח אשש, שואפים לאפס. הדבר היחיד שיכלו להרוויח בקירבתו בעבר היה בעיטה לרגל.

היום אשש בוגר ומנוסה יותר. קשה לומר שסגנון משחקו דומה לבלרינה עדינה ושברירית, אך הוא מבצע הרבה פחות עבירות מבעבר. משחקו נקי יותר.

למרות אהדתו לשרופי בית״ר (״אוהדים – בין הטובים בעולם ואני לא מגזים״), הוא כבר לא בועט לעברם כדורים במהלך המשחק, למד לצאת עם הכדור קדימה, להרים את הראש, למסור במדוייק ואפילו לכדרר.

שמו כבלם קדמי מצטיין, החל ללכת לפניו כבר בעונה שעברה. השנה כמעט שלא נראו חלוצי יריב הולכים מאחוריו. זימונו לנבחרת לא היה מיקרי. כמה אנשי מקצוע סבורים כי כבר עתה הוא ״הקידמי״ הטוב בארץ, ורק העובדה שאבי כהן משחק כבלם אחורי בנבחרת והתיאום בינו למנשה שמעונוב, עימו הוא משחק יחדיו גם במכבי ת״א, משכנעת את המאמן מיזרץ׳ להצביע לטובת שמעונוב. אבל זו כנראה רק שאלה של זמן. עמדת הבלם הקידמי כאילו נולדה עבור אשש.

נתוניו הטבעיים – הסון וגבה־קומה – הם תנאי הכרחי להצלחה בתפקידו. משחק הראש המשובח שלו מאפשר לו לגבור על כל נגוח ישראלי ולהתמודד כשווה־מול שווה עם חלוצים אירופיים בריאי גוף. אשש הוא מסוג השחקנים הבנויים רק לתפקיד אחד.

״אודי הוא השחקן שביצע את ההתקדמות הגדולה ביותר בבית״ר״, אמר בשבוע שעבר, מאמנו דרור קשטן.

שונא להפסיד ולוקח ברצינות גם משחקי אימון פנימיים. ״היום אני לא משחק פחות נוקשה אלא יותר נקי. זה כל ההבדל״, אומר אשש. אוהדי היריבה לא רוחשים לו חיבה יתירה. ״אני מבין אותם. ברור שיקללו את מי שמשחק נגדם חזק. אבל אני לא לוקח את זה קשה״.

בקרב אוהדי בית״ר הוא נתפס כשחקן נשמה שנותן את הכל על המגרש. כך נולד גם שיר הערצה לאודי (על פי מנגינתו של ״אשם תמיד״). ״אשש, אשש תמיד, אשש הוא שלנו, אשש לא לבד, ובטח לא פראייר של אף אחד״.

חלוצי היריב למדו, עוד בטרם חובר השיר הזה, שאשש לא פראייר. התדמית הנוקשה שנצרבה לו על הראש היא ניגוד גמור לאופיו מחוץ למגרש. בחור רגיש שמתנהג בצורה שקולה ומאופקת. בבית״ר ירושלים הוא דמות דומיננטית מבחינה חברתית. ידוע בחוש ההומור שלו ובכשרון הזימרה. לא פעם אירגן בחורי ההלבשה שירה בציבור. כשאודי לא שר בעצמו, הוא שומע את שלמה ארצי, חיים משה, ג׳ורדן באח, [illegible] את קריס [illegible] ג׳נסיס ובריאן פרי.

״אוהב בילויים במסגרת מצומצמת ומסתייג [illegible] דיסקוטקים״. תחביביו: סרטי וספרי [illegible] במגרש [illegible] משתדל להשאיר את המתח והכדור [illegible] כשומר אישי מצויין, שנצמד [illegible] למגרש הוא צמוד ברוך בלל למרכזי של בית [illegible] אוהבה. חבר ילדות. בשנה הבאה [illegible] כדברי משוררי שער 8 ״...אשש לא לבד [illegible] הפראייר של אף אחד״.

כתב: [illegible]
צילם: יצחק אלהרר, [illegible]

הצד האחר של הזירה

משה לרר

קרבות איגרוף מוגבלים כיום ל־15 סיבובים, לכל היותר. חובבים מתמודדים בשלושה סיבובים; מקצוענים – מארבעה ויותר. אולם לא לפני זמן רב, בשנת 1971, היה המצב שונה. הקרב האחרון שנקבע ל־20 סיבובים, אך הסתיים כעבור 10 בלבד, היה בין קאלי בורדן, שניצח בנוקאאוט טכני את אלונזו האריס באוקלהומה־סיטי, ארה"ב.

הקרב האחרון שנמשך מעבר לגבול 15 הסיבובים התקיים בשנת 1943 בניו־אורלינס, כאשר בובי ראפין ניצח בנוק־אאוט בסיבוב ה־17 (מתוך 20 שנקבעו) את בובי מקאינטייר.

המרקיז מקווינסברי קבע אמנם את חוקי האיגרוף בשנת 1865 והקרבות הראשונים עם כפפה התנהלו בעשור האחרון של המאה הקודמת, אך הוכחה שכפפות איגרוף היו בשימוש כבר בשנת 1520 לפני הספירה, אפשר למצוא באיי יוון.

קרב האיגרוף הראשון שהכניס למעלה ממיליון דולר התנהל בין ג'ק דמפסי ליריבו הצרפתי ג'ורג' קארפנטיה, ב־2 ביולי 1921. הקהל מנה 80,183 צופים ששילמו כבר אז כ־50 דולר לכרטיס. לעומת זאת, חזה מספר הצופים המועט ביותר בקרב על התואר במשקל כבד, תחרות הגומלין בין קאסיוס קליי לסוני ליסטון, 25 במאי 1965 בלואיסטון, מדינת מיין. רק 2434 צופים חזו בתחריתו עצמם.

שידור הרדיו הראשון מזירת איגרוף התקיים ב־22 בדצמבר 1920. היה זה בקרב על התואר העולמי במשקל תרנגול שבו הגן ג'וני לינץ' על תוארו מפני פיטר הרמן. התחרות התנהלה לאורך 15 סיבובים ב"מדיסון סקוור גארדן" בניו־יורק. חשופטים קבעו נצחונו של לינץ' בנקודות.

מתאגרפים רבים מופיעים בזירה בשמות לא־להם, בנוסף למוחמד עלי שנולד בלואיוויל, קנטאקי, בשם קאסיוס מארצלוס קליי. לואיס נולד כג'וזף לואיס בארו; רוקי מארציאנו נולד רוקו פרנסיס מארצ'ג'יאנו; שוגר־ריי רובינסון נולד בשם ווקר סמית ג'וניור וכשם הזירה שלו זכה כיוון שהתאגרף בגיל צעיר וכדי לזכות ברשיון המתאים שאל שם ממישהו. המישהו היה שוגר ריי רובינסון האמיתי...

ג'רסי־ג'ו וולקוט ראה את אוויר העולם תחת השם ארנולד ריימונד קרים, ואם להיות מדוייקים לגבי מוחמד עלי, הרי ששמו המלא הוא לא אחר מאשר: מוחמד עלי חאג'!

האנשים שבפינה הם האנשים עם הסיפורים הגדולים. לאחר מהם, אדי פוץ' (75), איש שניהל אלופים גדולים, ביניהם מייקל ספינקס, יש סיפור גדול.

"זה היה בשנות הארבעים. היה לי אז מתאגרף מוכשר בשם ג'ימי ארגאר, בחור חזק שניצח קרבות רבים בנוקאאוט. באחת התחרויות בדטרויט, בינואר 43', התמודד ארגאר עם ג'ק לאמוטה, אחד המתאגרפים הטובים בזמנו. הקרב התנהל בשוויון כוחות, אך משהו נראה לי בכל זאת מוזר. אחרי הסיבוב השני לא פנה אלי ארגאר והתעלם ממני לחלוטין. כך זה היה עד לסיבוב השמיני. הקרב נקבע ל־10 סיבובים ואז, אחרי הסיבוב השמיני, התקרבתי לארגאר ולחשתי באזנו: 'היי בחור, אם תחזיק מעמד עוד שני סיבובים – יש לך סיכוי טוב לנצח'.

"מה פירוש עוד שני סיבובים. אנחנו כסך הכל בסיבוב השלישי", אומר לי ארגאר.

ואז הסתבר לי שבין הסיבוב השני לשלישי, הצליח ארגאר לקחת מנת סם לאפו, כך ששישת הסיבובים הבאים כאילו נעלמו לו. ראשו היה בעננים. בסופו של דבר הפסיד ארגאר את הקרב", נזכר אדי פוץ'.

המשקל המשקל. גם לו יש כמה סיפורים משלו. הנה אחד. בפברואר 1951 הכין אל סילבאני את ג'ק לאמוטה לקרב חשוב. "שקלנו אותו", נזכר אל, "והתברר שג'ק שוקל כארבעה ק"מ מעל למותר. מה עושים? – השעה היתה 11.30 בלילה ובבוקר עמדה להיערך השקילה. חיפשתי מעסה, מאלה העובדים 24 שעות ביממה. שילמתי לו שכר טירחה עבור חמישה־שישה קליינטים עתידיים שלו וביקשתי שיעבור קשה על ג'ק. הוא הצליח וג'ק התייצב למחרת במועד לשקילה. הכל היה טוב ויפה. הקילוגראמים, המשקל. רק המתאגרף לא היה בסדר. עייף ותשוש מעיסוי של לילה, הפסיד ג'ק לאמוטה את תוארו לשוגר־ריי רובינסון, בנוק־אאוט בסיסוב ה־13..."

הקרב (על התואר) הקצר ביותר בתולדות האיגרוף נמשך 45 שניות בלבד. זה היה הזמן שלו נזקק אל מקוי הצעיר כדי לזכות בכתר במשקל בינוני, מידו של ג'ורג' צ'יפס, וזה קרה ב־7 באפריל 1914 בניו־יורק.

העולמי במשקל כבד, בין קאסיוס קליי לסוני ליסטון, ב־25 בפברואר 1964 במיאמי, הכין מקגיל קריקטורה וכה ניראה קליי בולע את הכפפה שהחריד ליסטון לפיו הגדול.

מספר צ'ארלי מקגיל: "חשבתי שלקליי אין כל סיכוי ושליסטון ממש יהרוג אותו. שמח על שהכנתי כבר את עבודתי לערב זה, פניתי לביתי לראות את הקרב על המסך. ומה אני רואה. קאסיוס הורג את סוני, שלא התייצב כלל להמשך הקרב אחרי הסיבוב השישי. אכלתי אותה בגדול ורצתי מהר למערכת כדי לצייר את ריוקנו של האלוף החדש.

"ומה על הציור שהכנתי? שמרתי אותו למשך שבע השנים הבאות, עד שמוחמד עלי שב לזירה והפסיד לג'ו [illegible]

לא יאומן, אך מתאגרפים הנחים בפינותיהם בהפסקות שבין סיבוב לסיבוב, מפריחים "פנינים", כמו:

"נער הזהב" של שנות החמישים, ארט אראגון, היה שקוע בפינתו כאשר נשמע צילצול הגונג. הוא פנה לאחד מאנשי הפינה שלו וביקש: "לך תראה מי שם"...

וזה קורה אפילו למארווין האגלר, אלא שהפעם לא איבד הבחור עשתונות. במהלך הקרב שלו עם טומי הירנס בלאס־וגאס (1985), נשאל מארווין על־ידי מאמנו, אחד האחים פטרונלי, אם אין הדם הניגר מגבת עינו מפריע לו. "אני לא מחטיא אותו, נכון? אז למה אתה שואל?"...

שלא לדבר כבר על המתאגרף ששאל בעצת מאמנו אחרי שהתלונן כי הוא רואה מולו "שלושה מתאגרפים". "השתדל להתרכז בזה שבמרכז", ענה לו המאמן... ■

הדראמה באימולה

יחד עם הכתרת נאפולי־של־מאראדונה כאלופת איטליה בכדורגל, חגגה ארץ הספאגטי גם במירוץ אימולה של פורמולה 1 ■ המנצח היה אנגלי, אבל הגיבורים היו איטלקי וברזילי

אלון תובל

איטליה, מבחינתנו, היא כדורגל וקצת כדורסל. אבל תוך כדי ההכנות להכתרתה של נאפולי־של־מאראדונה כאלופת ה"קאלצ'יו", נטשו מיליוני חובבי ספורט איטלקים את הספאגטי ואת הכדור ונצמדו כמה ימים למירוץ אימולה של מכוניות פורמולה 1. לשולי המסלול נגררו 140 אלף צופים והשאר התמקמו מול מסכי הטלוויזיה. איש מהם לא הצטער.

זה היה מירוץ מרתק ומאלף למדי. הסיקור היה נרחב וה"אקשן" חגג בכל סיבוב.

האיטלקים, פטריוטים נאמנים, דאגו לעודד את אלופם, מיקלה אלבורטו. הם נופפו לעברו כאלפי דגלי פרארי צהובים־שחורים. מיקלה עצמו אמר כי העידוד הגביר אצלו את הכטוון העצמי. הפרארי שבו נהג תפס מקום שלישי. הזינוק היה מעמדה החמישית, עקב מיקום לא מזהיר במוקדמות. המקום השלישי נתפס כהישג מרשים של פרארי, לאחר כמה שנים שהחברה ממארנלו ידעה רק תהליך מתמשך של שקיעה ואכזבות.

השילוב הזה של מכונית איטלקית, נהוגה בידי איטלקי, על מסלול איטלקי, עשתה כותרות בעזרתם של יחצ"נים מרושני עונג של פרארי.

אבל במירוץ עצמו גם היתה דראמה והיא הסיפור של האירוע. הזינוק של הגיבור המקומי היה מעולה. בסיבוב ה־13 הצליח לטפס למקום השני, כשהוא מנצל טעות של אירטון סנה, שנהג את הלוטוס־הונדה. לפני הפרארי נותר רק האנגלי נייג'ל מנסל בוויליאמס־הונדה שלו. כשסנה האחרון לבצע החלפת צמיגים, הצליח אלבורטו להוביל את המירוץ בשלוש הקפות. עם כניסת הפרארי להחלפת צמיגים, פנה לה המזל עורף. התהליך התמשך יותר מדי. אחת התומכות בתחנת ההחלפה, נפלה וכך נמנעה הרכבת צמיגים מהירה. בהמשך, החל מגרש הטורבו, שמותקן במכונית, להראות סימנים של קריסה. רבים מ"סוסי" המכונית הלכו איפוא ללא שוב.

אלבורטו לא התייאש והמשיך במירוץ – אך לא יכול היה למנסל, שעקף אותו וכן נאלץ להיכנע לאירטון סנה. המנצח האנגלי נייגל מנסל חייב את נצחונו לאוו דווקא לפתיחות הנחותה ממכוניתו, אלא בעיקר לתאונה מוזרה שאירעה במוקדמות לנלסון פיקה. הוא התרסק בקיר מגן, אחרי שפיתח מהירות של 280 קמ"ש. גם הפרישה המוקדמת של אלן פרוסט בסיבוב ה־18, לאחר שהאלטרנטור שלו שווק חיים, תרמה לא מעט לניצחון האנגלי. ■

זהו המנצח

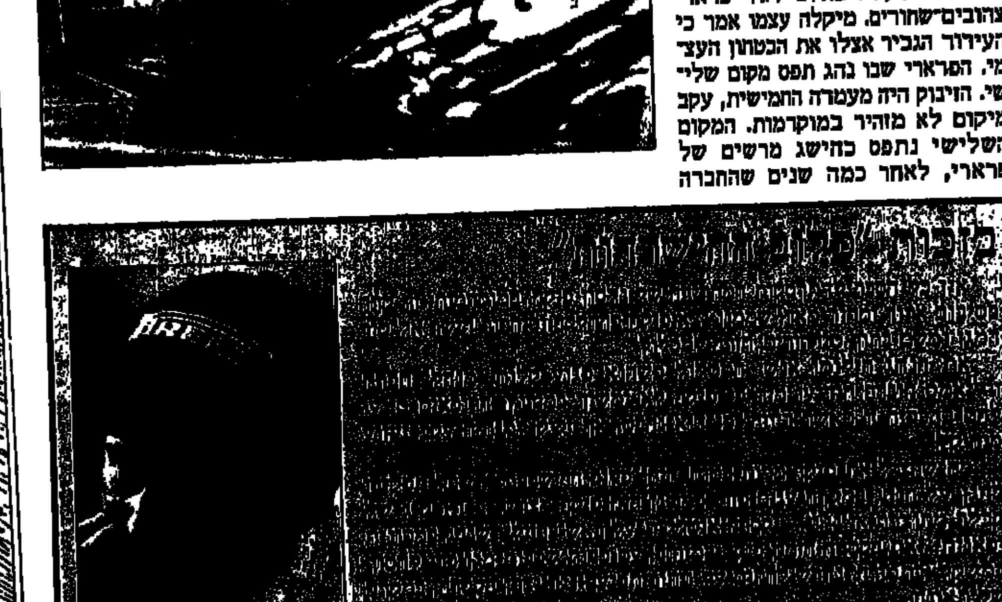
מיהו נייגל מנסל, מנצח אימולה?

נולד באוגוסט 1954, היה אלוף פורמולה פורד ב־1977. צבר 34 נצחונות, למרות גנו הצבור.

לאחר־מכן התחרה בפורמולה 3, ואז שבר את צווארו.

הקשר הראשון שלו עם עולם פורמולה 1, היה עם מכונית לוטוס, ב־1980.

פגישת האולימפיות

כאשר השתתפה האצנית הישראלית מרים סידרנסקי באולימפיאדת טוקיו ב־1964, היתה הרומניה מיכאלה פוגאצ'יאנו בת 6. השתיים נפגשו בהפנינג שקדם לנעילת משחקי הפועל ה־13 בקיסריה. הרומניה לא הסתירה הפתעתה כשנאמר לה כי מרים היא בעלת עבר אולימפי. אחר כך נבוכה הרומניה המצויינת עוד יותר, כשהוצגה לפניה אולימפית ישראלית נוספת, הגדולה מכולן – אסתר רוט.

"שמעתי עליה, אבל כשהיא היתה בשיאה, הייתי אני רק בתחילת הדרך. נעים היה לפגוש בישראל את המשוכנית מספר 1 שלכם, מה עוד שאת שיאה הוותיק, אני שברתי", אמרה הרומניה שקבעה ב־100 מטר משוכות 12.70 שניות, הישג השנה בעולם ושיא בין־לאומי חדש של ישראל. היא מאמינה שגבול היכולת שלה הוא 12.60 וזה מה שבכוונתה לקבוע באולימפיאדת סיאול.

פוגצ'אינו פקידה בחברת תחבורה ממשלתית, מתאמנת יותר מאשר עובדת במשרד. היא גם אם לבן שלוש, ואמה עוזרת לה בטיפול בילד, כדי שתוכל להתמסר למקצועה – אצנית.

"אחרי סיאול אפרוש. אני רוצה לעשות ילדים", אמר פוגצ'יאנו. לדבריה נהנתה מכל רגע בישראל "כיוון שיש כאן הרבה דוברי רומנית. הרגשתי ממש כמו בבית". הודתה.

ברוריה ביגמן

אסתר רוט (מימין), הרומיה פוגצ'יאנו (באמצע) ומרים סידרנסקי, בנעילת משחקי הפועל. (צילם: גרי אברמוביץ')

כן נולדה תסרוקת הפאנק של ערן

"איל שטיגמן התחיל לספר אותי. באמצע, המכונה החשמלית שלו הפסיקה לחתוך. אז החלטנו להשאיר פס באמצע הראש" – כך, בתמציתיות, מסביר החיפני ערן הירש, שחיין החתירה המצטיין של ישראל למרחקים ארוכים, את פשר "תסרוקת הפאנק" המוזרה שבה הופיע במשך יומיים, בתחרויות השחיה במשחקי הפועל ה־13 (בתצלום). לקראת היום השלישי של התחרויות, ערב המשחה ל־1500 מטר, הורה לו מאמנו, שיאן העבר נדב בטשא, לגלח את ה"כרבולת" ומאז הופיע כבר ערן עם קרחת מושלמת.

"לי לא היה איכפת גם בתיסרוקת הראשונה. אבל אמא שלי, דליה, היתה די בפאניקה. גם אבי, משה, לא היה מרוצה. חברים מהסביבה אמרו לי שזה מכוער", משחזר ערן.

באליפות ישראל, אשתקד, הופיע בקרחת מלאה. "זה מצא חן בעיני. אעשה קרחת לקראת כל תחרות חשובה בעתיד", הוא מכריז. במשחקי הפועל היה פעמיים רביעי בגמר ופעם חמישי והוכיח התקדמות גדולה. המטרה שלו, כמובן, היא סיאול, בשנה הבאה. בינתיים הוא מחלק את זמנו בין הבריכה לבין לימודים במגמה הביולוגית בביה"ס הריאלי בחיפה.

כתב: אלכס פרלסמן.
צילם: ערן פרזנטי

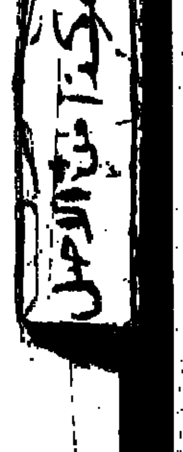
הסוס החורג. רגע השיא בטקס נעילת משחקי הפועל ה־13 בקיסריה, היה רגע השיא של הסוס האציל שעליו רכבה ג'יין סובלסקי, שהעניקה למזכ"ל הפועל יצחק אופק את דגל המשחקים, למשמרת. במרכז הבימה הדהים הסוס אלפי מוזמנים, כאשר רוקן ללא בושה את מעיו. בסיום הטקס ניגשה ננסי צייטלין, הרוכבת השניה שהופיעה בטקס, והתנצלה באוזני אופק. היא הסבירה כי הסוס פשוט התרגש מן ההופעה... (צילם: גרי אברמוביץ').

המראה החדש של אנגליה. זו תהיה מעתה התלבושת החדשה, הצבעים החדשים, של נבחרת אנגליה בכדורגל. כוכבי הנבחרת ומנהלם בובי רובסון, התייצבו לפני כמה ימים מול המצלמות כדי להציג את המראה החדש לתקשורת. עומדים, מימין: טוני אדאמס, כריס וודס, פיטר בירדסלי, המנהל בובי רובסון, קני סאנסום וויוו אנדרסון. התלבושת היא באדום (מכנסיים), לבן ופסים כחולים (חולצות), עשויה טאקטל, סיב חדש ביצור בגדי ספורט (תצלום א.פ.)

ערן הירש: אמא היתה בפאניקה

תחזית למחזור 38

1. בני יהודה – מכבי יבנה. שאיפות מנוגדות ייפגשו במגרש בשכונה: הביתיים רוצים לגמור את הליגה השנה ללא הפסד. האורחים מיבנה רוצים להישאר והם מסוגלים לכך. הרבה דראמה וצבע במגרש ומשולש בטוטו.

2. מכבי פ"ת – מכבי חיפה. חיפה התחלה את העונה "קצת מאוחר" אבל נראה לנו שהתחילה אותה, סוף סוף. גם בשנה שעברה ניצחה בפ"ת 0–1 והשבת לפחות תיקו. x,2.

3. הפועל פ"ת – בית"ר ירושלים. לשחקני הפועל תהיה שאיפה לנצח את האלופה. בית"ר, למרות המשחק היפה בשבת, נראית לי קצת עייפה. התוצאה (4–1 לבית"ר) מהסיבוב הראשון, לא תחזור, ואנחנו מנסים 1 מפתיע.

4. מכבי נתניה – שמשון. כמעט ללא אוהדים וללא מגרש משלה, שמשון היא קבוצה עם הרבה כדורגל: פשוט, משוחרר ויעיל. השוער שלה הוא מהטובים בליגה והיא יכולה בקלות לנצח בנתניה, אם שלום תקווה לא יתן הצגה. 2,1.

5. מכבי ת"א – בית"ר ת"א. האורחים נלחמים על מקומם בליגה. קשה לראות את מכבי ת"א נלחמת למען הישארות .... הפועל ת"א, אבל זה המצב. כל תוצאה אפשרית.

6. הפועל כפ"ס – לוד. לוד הנחילה לכפ"ס תבוסה בסיבוב הראשון 3–0. כפ"ס חוזרת אט־אט לכדורגל הטוב שהציגה באמצע העונה. נצחון לכפ"ס.

7. באר־שבע – מכבי יפו. ליפו נותרו עוד 2 משחקים בליגה הלאומית. מאחר שבאחד מהם, לדעתי, תנצח ומאחר שבסיבוב הראשון ובשנה שעברה סיימו הקבוצות בתיקו־אפס, אנחנו רושמים 2,1.

8. הפועל דימונה – בית"ר נהריה. "הרבה שמחה לא תהיה במשחק חוץ"... שתי הקבוצות עלו השנה לארצית ביחד, ויורדים ביחד. גם הרבה כדורגל, כנראה, לא יהיה. רק בטוטו יש הרבה אפשרויות. משולש.

9. בית"ר רמלה – בית שאן. בית"ר רמלה מבצעת בחודש וחצי האחרון "מסע־היחלצות" מופלא, שמזכיר את... מכבי יפו. במגרש הביתי היא תצא השבת, סופית, מהצרות. 1.

10. הכח – הפועל ר"ג. רבים מהקוראים אינם זוכרים או אינם יודעים, שמדובר במיפגש של אלופות המדינה לשעבר. מה שכולנו יודעים הוא שמי שיפסיד השבת, עלול לרדת ליגה. גם זה וגם דרבי – מוכרחים משולש.

11. עמידר – חדרה. עמידר היתה במחזורים רבים הקבוצה היחידה בליגה הארצית שלא הסתבכה בקרבות התחתית או במאבקי העלייה. בנוסף על כך, לא הפסידה העונה במגרשה וספגה שם שער אחד בלבד בליגה (!). השבת יזכרו הביתיים בניצחון קל מול קבוצה מאוכזבת, ש"איחרה את הרכבת" בשבת שעברה. 1.

12. הפועל י־ם – צפרירים חולון. אוריטו והפועל ירושלים חוזרת ללאומית. נשאר לה עוד יריב אחד לסלק מדרכה, יריב שניצח אותה 3–0 בסיבוב הקודם. חולון תיתן את כל מה שיש לה ובטוטו ובכדורגל הכל יכול להיות. משולש.

13. הפועל חיפה – מכבי שעריים. בשנה שעברה ניצחה חיפה 2–1. זה היה בליגה הלאומית. לשעריים עדיין סיכוי קלוש להסתבך בתחתית. לחיפה, עדיין סיכוי קלוש לעלות. 1,x,2.

14. עכו – טבריה. אחרי 13 משחקים קשים לניחוש, מגיע לנו משחק אחד קל... עכו במגרש מול קבוצה שגמרה א, הליגה. משחק קל לניחוש: 1.

הליגה הלאומית
(לאחר המחזור ה־28)

	קבוצה	שערים	נק'
1.	בית"ר ירושלים	25–56	63
2.	בני־יהודה	19–34	50
3.	שמשון ת"א	17–30	42
4.	מכבי ת"א	23–38	41
5.	הפועל לוד	19–31	41
6.	מכבי פ"ת	21–27	41
7.	הפועל כפ"ס	36–41	41
8.	מכבי נתניה	28–28	41
9.	הפועל פ"ת	24–30	36
10.	מכבי חיפה	26–30	35
11.	הפועל כ"ש	17–18	34
12.	הפועל ת"א	19–18	31
13.	בית"ר ת"א	37–30	31
14.	מכבי יבנה	33–26	28
15.	מכבי יפו	46–20	18
16.	בית"ר נתניה	87–20	10

הליגה הארצית
(לאחר המחזור ה־28)

	קבוצה	שערים	נק'
1.	הפועל ירושלים	22–35	52
2.	צפרירים חולון	15–33	49
3.	הפועל חיפה	20–37	47
4.	הפועל חדרה	32–39	45
5.	מכבי עמידר	26–26	42
6.	הפועל טבריה	32–35	45
7.	הפועל יהוד	27–28	39
8.	מכבי שעריים	17–23	37
9.	הפועל עכו	23–26	37
10.	הפועל בית־שאן	26–24	36
11.	בית"ר רמלה	33–24	36
12.	הפועל ר"ג	22–18	35
13.	הכח ר"ג	24–20	34
14.	הפועל מרמורק	34–31	33
15.	בית"ר נהריה	35–18	20
16.	הפועל דימונה	47–18	16

הצעות השבוע

שיטות מלאות

סולידי

	1	x	2
1	X		
2	X		
3		X	
4			X
5		X	
6			X
7	X		
8		X	
9	X	X	
10		X	
11			
12	X		X
13	X	X	
14	X	X	

שלשות – / כפולים 4 / טורים 16

הפתעות

	1	x	2
1			X
2	X		
3	X		X
4		X	X
5	X		
6	X	X	
7		X	X
8			X
9	X		
10	X	X	
11		X	
12	X		X
13		X	
14		X	

שלשות – / כפולים 6 / טורים 64

הגיוני

	1	x	2
1		X	X
2		X	
3	X		X
4	X		X
5		X	
6	X		
7	X		
8	X		X
9	X	X	
10	X	X	
11	X		
12	X		X
13	X		
14	X	X	

שלשות – / כפולים 8 / טורים 256

לעשירים

	1	x	2
1		X	
2		X	X
3		X	
4	X	X	X
5	X	X	X
6	X		
7	X		
8		X	
9	X	X	
10	X	X	X
11	X		
12	X	X	
13	X	X	
14	X		

שלשות 3 / כפולים 4 / טורים 432

שיטות מצומצמות

	1	2	3	4	5	6	7	8	9
1	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]
2	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]
3	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]
4	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]
5	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]
6	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]
7	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]
8	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]
9	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]
10	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]
11	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]
12	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]
13	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]
14	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]

שלשות 5 / כפולים 4 / טורים בלא 3888 / טורים בשיטה המצומצמת 432

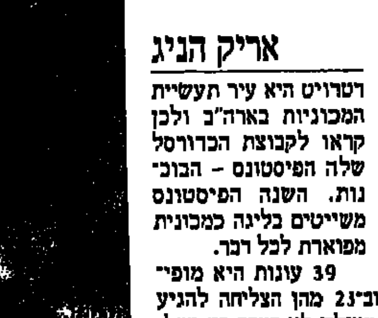
איייזאה תומאס (משמאל) מזנק על ג'ון באגלי מקליוולנד, באחד ממשחקיה האחרונים של דטרויט (לפני הפליי־אוף).

NBA

הקוסם הקטן

כך מכנים את אייזאה תומאס, הנהג המוביל של "הבוכנות" מדטרויט, שהשנה קוצרת הצלחה מרשימה למדי ■ אחד הסודות שלה: ספסל מעולה, אתלטי וחזק

אריק הניג

דטרויט היא עיר תעשיית המכוניות בארה"ב ולכן קראו לקבוצת הכדורסל שלה הפיסטונס – הבוכנות. השנה הפיסטונס משייטים בליגה כמכונית מפוארת לכל דבר.

39 עונות היא מופיעה בליגה וב־23 מהן הצליחה להגיע לפליי־אוף. מעולם לא קצרה בה הצלחות. מאזנה הכולל, עד לעונה הנוכחית, היה 1323 נצחונות מול 1633 הפסדים. אבל העונה באה סוף־סוף עדנה לצופים ב"סילברדום" שבפונטיאק, מדינת מישיגן, ביתם רחב הידיים של הפיסטונס. באולם הזה נקבע שיא צופים 38,873 צופים, לעונה הנוכחית.

20 מאמנים עברו בדטרויט והאחרון שבהם, צ'אק דיילי, הוא האחראי להצלחה הנוכחית. בכל ארבע עונותיו בקבוצה היא השיגה מאזן חיובי ועלתה לפליי־אוף. השנה ניצחה ב־52 מ־82 משחקים ובפליי־אוף הצליחו שחקניה עוד יותר. בשלב הראשון הדיחו את וואשינגטון הטובה, בשני, מול אטלנטה המצויינת, קצרה הצלחות לא פחות – והיא תתמודד עתה בגמר התנוף המזרחי.

תואר אקדמי

גם צ'אק דיילי יודע שחלק גדול מהצלחתו הוא חייב לקוסם הקטן (1.83 מטר) המוליך את הקבוצה בשש השנים האחרונות, אייזאה (ישעיהו) לורד תומאס השלישי, שהחל את דרכו באוניברסיטת אינדיאנה אותה עזב לאחר שתי שנות לימוד, כיוון שלא עמד בפיתוי העצום שהציבה לו הנ.ב.א. מגיל עשרים הוא אחד הכוכבים הגדולים בליגה. בשבוע שעבר, הוענק לו התואר האקדמאי, לאחר שהשלים במאמץ רב ולאחר תקופת ארוכה את לימודיו העצמיים.

תומאס, 25, ידוע כאחד השחקנים החביבים בליגה ואת חיוכו רב המוניטין ראו גם ישראלים רבים, בביקורו בארץ בתחילת השנה, כאשר נילווה לכוס היהודי של דטרויט, ביל דייוידסון.

למרות שבנ.ב.א. משחקים כמה רכזים מעולם אחר כמוריס צ'יקס, דני איינג' או סידני מונקריף ולעתים גם מייקל ג'ורדן וידידו הטוב של אייזאה תומאס, מג'יק ג'ונסון – גורסים כל המומחים כי תומאס הוא הטוב שבתם ולא בכדי. לכוכב הגדול הזה שליטה אבסולוטית בכדור, מהירות עצומה, דיוק מירבי בקליעה ויכולת עליה לסל, שאין לה אח ודוגמא. ממוצע הנקודות שלו בשש עונות הוא יותר מ־20 למשחק. כוחו רב גם באסיסטים – למעלה מ־10 למשחק (ב־1981 היה מספר 1 בעניין הזה בליגה). ההישג הגדול ביותר שלה: שני תוארי MVP במשחקי האול־סטאר (ב־1984 וב־1986).

כוכב־על

עד לעונה הנוכחית היה אייזאה בודד בפסיטונס בהצטיינותו. לעתים הצטרף אליו קלי טרפיוקה. בקייץ האחרון עבר טרפיוקה, יחד עם קנט בנסון ליוטה ג'אז ובתמורה נחת בדטרויט כוכבה הגדול של הג'אז, אדריאן דנטלי.

הממוצע שלו 26 נקודות למשחק, ב־11 עונות (!), מסביר את מעמדו בין כוכבי־העל בליגה. למרות שגובהו איננו אלא 1.96 מטר הוא עושה ככל העולה על רוחו מתחת לסל היריב. ככוכב גדול אמיתי, החל את דרכו בסערה. ב־1977 נבחר ל"רוקי המצטיין של השנה" וב־1981 וב־1984 בתואר מלך הסלים (בארבע עונות קלע למעלה מ־30 נקודות למשחק). ב־1984 נבחר ל"שחקן הקם־בק של השנה". ב־1984 קבע את שיא בקליעות עונשין מוצלחות למשחק – 28 (!). דנטלי ידוע בדרך המיוחדת שבה הוא מבצע את זריקת העונשין. גם בתחומים והיבטים אחרים של המשחק, איננו קוטל קנים: 4 אסיסטים ו־7 ריבאונדים בממוצע למשחק.

הכוכבים הגדולים של דטרויט לא היו מגיעים לאן שהגיעו השנה, ללא חבריהם הטובים היושבים על הספסל. החלק הזה בקבוצה עשה את ההבדל הגדול ב־1987. "בעבר, כשהיינו מולכים ביתרון 5 נקודות ויוצאים לנוח, היינו מסיימים את המשחק בהפסד של 5 נקודות. השנה כשאנו יוצאים לנוח ב־5, החבר'ה של הספסל גומרים עם נצחון של 10", כך אייזאה על קודה מהספסל.

מי הם המסופסלים: ראשון כהם דני ג'ונסון, 31, 1.83 מטר, 16 נקודות בממוצע למשחק. קליעותיו הרניות, תוך ניצול מהירותו ויכולת הניתור הנפלאה שלו, חילצה את הפיסטונס ממצרות רבות, העונה. לידו גם צעירי הקבוצה, שני "רוקי'ס" חזקים ומהירים ג'ון סלי (2.14 מ') ודניס רודמן (2.10), שממש בולעים את הכדור והדיבו במירה ובעליה לריבאונד. כשהם יוצאים לנוח, הם מתפנים להלהיב את הקהל וכסגנון מ.ל.קאר מבוסטון. סידני גרין החזק (2.09) שבא משיקאגו עושה עבודה טובה מאוד בדטרויט. בספסל הזה אפילו צ'אק נאוויס, השרוך הארוך (2.27) שזכה בלוס־אנג'לס לחיצי לעגים רבים, פורח בדטרויט. במשחק אחד אפילו קלע 12 נקודות, קטף 10 ריבאונדים וגם 5 חסימות.

ההחלטה לשפר את הספסל התגבשה אצל הטריו המוביל של הקבוצה, הבעלים ביל דייוידסון, מיליונר כספי זכוכית, המנהל ג'ק מקלוסקי והמאמן צ'אק דיילי. לאחר משחקי הפליי־אוף אשתקד, כשהקבוצה הודחה בידי אטלנטה כבר בשלב הראשון ושחקני הספסל דאז ממש הלכו על ארבע ולא ידעו מה לעשות מול ספאד ווב, הגמד, העונה רואים המנהלים שכר לעמלם. כשדנטלי ולײמביר – הענק הלבן, השווה 15.4 נקודות ו־11.6 ריבאונדים (חמישי בליגה) למשחק – יוצאים לנוח, באים סלי ורודמן ועושים את העבודה היטב.

"חיות רעות"

שם המשחק כיום בנ.ב.א. זה אתלטיות. "אם יש לך כוח וכושר, אתה יכול לתחר עם כולם והשניים האלו רצים, קופצים וחוסמים – בקיצור הם חיות רעות", אומר ליימביר על מולפיו.

עוד מופיעים בדטרויט ג'ו דומארס וריק מאהורן, שנעדר ממשחקים רבים בשל פציעה, אך בדטרויט עדיין נהנים הרבה מיכולתו הגדולה.

זוהי דטרויט של 1987, המעניקה לאוהדיה הרבים נחת במשך עונה שלמה ולא במקרים בודדים כמו אותו לילה גדול של ה־13 בדצמבר '83 בדנוור שבקולוראדו, כשהפיסטונס הביסו את מארחיה (כן, ממש לא ייאמן) 184־186 (לאחר שלוש הארכות ו־3:11 שעות. כך קבעו את השיא בסך הכל הנקודות בכל הזמנים (הקודם לזה היה 171־116 בין סאן־אנטוניו ומילוואקי). שלושה שחקנים, אייזאה, לונג וטרפיוקה (שני האחרונים כבר אינם בקבוצה) השיגו באותו לילה יותר 123 נקודות (!). באותו משחק נקבעו עוד כמה שיאים מרהימים: שיא של קליעות מידי קבוצה אחת (186), שיא אסיסטים (93), סלי שרה (142), 5 קלעו 35 נקודות ויותר. ■

הפועל קישון־יזרעאל. עומדים, מימין: קובי הראל (מאמן), אורן אמסלם, יורן רוטנברג, ערן רגב, גדעון אלון, גיל שני. יושבים: אדר תורן, ליאור כרמלי, מיטל פריג', יואל שמעי, מתן עוז, שרון אברהמי.

הליקויים שנחשפו

הפועל נצר סירני. עומדים, מימין: יעקב אפלשטיין (מנהל), שי מיניס, ליאור פפקין, אביב סגל, יואב בנית, אופיר ברזילי, יפתח שמואלי, שמרי שפרן, נסים מזרחי (מאמן). יושבים: אהוד פסט, גל פפקין, אסף בנית, ישי קסטל, תומר אמיתי, איל ידידיה, עמרי שמואלי, ערן־בר־יוחאי.

צבי גלפרין

עונת ליגת הילדים שנסתיימה עתה חשפה מחדש כמה ליקויים, שהגיע הזמן לתקנם. מאמנים המלווים את הפעילות בליגה, תמימי דעים שחובה לתקן הליקויים, כדי לקדם את רמת המשחק. הליקויים הם בחוקה, בשיפוט, בלוח־הזמנים של העונה, במתכונת הליגה ובכמה נושאים מקצועיים אחרים.

הליקויים בחוקה: המאמנים מתריעים על צורת השמירה הבלתי־אחידה בליגה. יש קבוצות השומרות אזורית, בניגוד לחוקה. המאמנים תובעים לחזור לאישית בלבד, בכל המשחק ולבטל את השמירה רק ממחצית המגרש. כן הם דורשים לוותר על ה"דאבל־אפ" או על התחכמויות אחרות מסוג זה.

לוח הזמנים: שתי פגרות ארוכות (פגרת החורף ופסח), פגעו ברצף הפעילות ובקבוצות שרצו לתארים.

מתכונת הליגה: יש מקום לחשוב על גמר־סל אזורי וארצי ולהפריד לחלוטין בין תלמידי ז' לח' (תלמידי ח' אינם יכולים לשחק יחד ו/או מול תלמידי ז'). כשמשחקים חריגים (תלמידי ט'), הפער מגיע עד כדי שנה־ומחצה.

שיבוץ בליגות: על האגודות להעדיף את הרמה המקצועית, על פני המירדף אחר תארי אליפות. הנושא מחייב בדיקה. יש מחוזות שרמת המשחק בהם נמוכה ואגודות עם כמה קבוצות ילדים, משגרות למחוז הפחות איכותי את הקבוצה החזקה ביותר שלהן.

שיפוט: רוב השופטים אינם מבחינים בדקויות שבחוקה הנוגעת לילדים ואינם מקפידים בכך. יש לבטל את הנוהג שנציגי קבוצות ממלאים מקום שופטי האיגוד, כשהללו אינם מגיעים למשחקים. למשחקי ליגה זו חייבים לשגר את הטובים ביותר.

שאר הבעיות: יש לחייב המאמנים, בתקנון, לשתף בכל משחק את 10־12 משחקניהם ולא להתבסס על חמישיה אחת בלבד (תוצאות ה־100, הן הביטוי לכך): חובה להתייחס בחומרה (בעונשים) למבול אי ההופעות וההפסדים טכניים (80 במספר העונה !!); מוצע להאריך את זמן המשחק, לפעמיים 20 דקות. ■

מכבי צפון ד"ג. עומדים, מימין: עמית גיטלזון, שרון קוגמן (קפטן), נדב גלדמן, אייל רג'ואן, ניר שניר, מנחם קפלר, אייל, עופר שלמון (מאמן). כורעים: ישראל טויטו, אמיר מאור, נועם מילשטיין, ניר קושניר, איתי הוכברג, זיו ריבק ואיתי קורץ.

ניקוי ראש

הכסף הגדול בספורט המקצועני העולמי מתגלגל תודות לכדור הקטן ביותר – כדור הגולף ■ ספורט מעולה לשיחרור מלחצים ולהתרגעות. הרופאים ממליצים ■ ענקי הכדורסל וכוכבי הטניס "נדלקו" עליו, גם בישראל ■ ביום א' הקרוב יערך בקיסריה "היום הבינלאומי", יהיו שגרירים ואח"מים, אבל זה לא מיועד רק לסנובים

מרדכי רוזנבלום

ככל שהכדור קטן יותר, סכומי הכסף המעורבים בענף גדולים יותר. זהו הגולף. הסטאטיסטיקה היבשה מגלה כי סכומי־עתק מתגלגלים מידי שנה בכרי הדשא ברחבי העולם – בפרסים הגדולים (בסאן סיטי למשל נערכת מידי שנה תחרות שבה סכום הפרסים מגיע למיליון דולר!), או בתעשיה הענפה שסביב הגולף. ברחבי העולם זה כיום ענף הספורט המקצועני מספר 1, גם במספר הספורטאים שעוסקים בו.

המהפכה הגדולה של הגולף הגיעה בשנים האחרונות גם לישראל. לא רק הכסף הגדול שבפרסים, דוחף צעירים רבים אל מסלולי הדשא במועדון הגולף בקיסריה. עמוס מנסדורף, שלמה גליקשטיין – טניסאים מקצוענים ברמה עולמית – מעבירים את הזמן הפנוי שבין טורניר אחד לאחר, בגולף. סטיב מאלוביק, ג'ק צימרמן, קורקי נלסון, טל ברודי, לו סילבר (כאשר עוד שיחק במדי מכבי ת"א) ועוד ענקים רבים וטובים מבין הכדורסלנים האמריקנים בארץ, נדלקו על הגולף ולעיתים קרובות ניתן לראותם חובטים בהתלהבות בכדור הקטנטן.

ללא הגבלות

אלון בן־דוד, מנהל מועדון קיסריה ושייארח ביום א' את "היום הבין־לאומי" בהשתתפות אורחים רבים מחו"ל ובעיקר אח"מים), מאמין גדול בגולף. "אין כמוהו לשיחרור לחצים, ניקוי ראש, לרגיעה מוחלטת. הגולף ממש נוצר עבור הישראלי הלחוץ מהמלחמות, מהעבודה ומכל יתר הבעיות היומיומיות", הוא אומר.

"למעשה ניתן לעסוק בגולף ללא הגבלות של גיל או מין. זה ספורט לכל המשפחה. כל אחד יכול להתקדם בקצב האישי שלו, ליהנות מהמשחק ומהטבע בעת ובעונה אחת".

אורי אלון, יו"ר איגוד הגולף הישראלי, סיפר על התדמית המעוותת שהיתה מנת חלקו של הענף: "חשבו שזהו מקום אכסקלוסיבי לזקנים, עשירים מאד, סנובים ו...אנגלו־סאכסים. האמת שונה לחלוטין. מועדון הגולף בקיסריה נפתח בשנים האחרונות, לכלל. החשוב מכל: נוצר קשר בין הגו־

סטיב מאלוביק חובט. הגולף בישראל לא רק לאמריקנים

לפאים מישראל לבין מועדוני גולף בכל העולם, במיוחד עם מועדונים יהודיים", הוא מגלה.

"מועדון קיסריה, איננו עממי", כך גיש בן דור. "זה לא קאונטרי קלאב רגיל. מדובר במועדון ספורט פתוח למעמד הבינוני ומעלה, שיכול להרשות לעצמו ליהנות ממשחק שהוא לא רק ספורט, גם בילוי בטבע – בהליכה. רופאים רבים ממליצים על הליכה, יותר מאשר על ריצה, כעיסוק ספורט לשם בריאות".

כך נוצרו האלופים

תמורת 120 ש"ח בחודש לבני 36 ומעלה ו־60 לבני 25 – 36, ניתן להיות חבר במועדון. עד גיל 25 דמי החברות 25 דולר בשנה. "החלטנו לעסוק להפצת הגולף בישראל. קצת קשה, כשקיים רק מועדון אחד, אבל פתחנו בית ספר לגולף, דוגמת מרכז הטניס ברמת השרון וצעירים מאור עקיבא, שעד לא מכבר עסקו רק בכדורגל ובענפי ספורט אחרים, חובטים היום בכדורים הקטנים, כמקצוענים של ממש. בעבר הם היו נושאי הכלים במועדון – קדי־בויס – שהתאהבו בספורט הזה ונעשו לטובים ביותר בארץ", מציין אלון. כיום אין עוד "מעמד" של נושאי כלים.

גולפאי עובר מסלול של כ־8 ק"מ, ב־18 מגרשים. לכל מגרש דרגת קושי מיוחדת (התקן קובע מגרשים של 4,3 ו־5 – כלומר, מגרש שבו ב־3 חבטות יש להגיע לגומה, מגרש של 4 חבטות ו־5). המטרה לעבור את 18 המגרשים במינימום חבטות.

חשוב לציין, שבגדי הגולף הם אלגאנטיים וסולידיים. אסור לשחק בגוף חשוף או בביקיני... אבל גם כך אפשר "להידלק". ■